

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
97/C 199/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. april 1997 i sag C-15/95, Earl de Kerlast mod Union régionale de coopératives agricoles (Unicopa), Coopérative du Trieux (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Morlaix) (Tillægsafgift på mælk — referencemængde — betingelser for overførsel — midlertidig overdragelse — interessentskab mellem producenter)	1
97/C 199/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. april 1997 i sag C-90/95 P, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet (Tjenestemænd — afgørelse om anerkendelse af en erhvervs sygdom — ophævelse af en forvaltningsretsakt — berettiget forventning — rimelig frist — appel)	2
97/C 199/03	Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. april 1997 i sag C-138/95 P, Campo Ebro Industrial SA, Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA) og Cerestar Ibérica SA mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Appel — sukker — Kongeriget Spaniens tiltrædelse — tilnærmelse af sukkerprisen — isoglukoseproduktion)	2
97/C 199/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. april 1997 i sag C-147/95, Dimossia Epicheirissi Ilektrismou (DEI) mod Efthimios Evrenopoulos (anmodning om præjudiciel afgørelse af Dioikitiko Efeteio, Athen) (Socialpolitik — mandlige og kvindelige arbejdstagere — ligebehandling — anvendelse af EF-traktatens artikel 119 eller af direktiv 79/7/EF — et offentligt elektricitets selskabs forsikringsordning — efterladte pension — protokol nr. 2 knyttet til traktaten om Den Europæiske Union — begrebet søgsmål)	3
97/C 199/05	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. april 1997 i de forenede sager C-274/95, C-275/95 og C-276/95, Ludwig Wünsche & Co. mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) (Fælles toldtarif — den kombinerede nomenklatur — kartoffelstivelse)	3

97/C 199/06	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. april 1997 i sag C-351/95, Selma Kadiman mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht München) (Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — associeringsrådets afgørelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — familiemedlem til en arbejdstager — forlængelse af opholdstilladelse — betingelser — familiemæssigt samliv — lovlig bopæl i tre år — beregning i tilfælde af afbrydelser)	4
97/C 199/07	Domstolens dom af 22. april 1997 i sag C-66/95, The Queen mod Secretary of State for Social Security, ex parte: Eunice Sutton (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division) (Direktiv 79/7/EØF — ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring — en medlemsstats ansvar for en tilsidesættelse af fællesskabsretten — krav på renter af efterbetalinger af sociale sikringsydelse)	4
97/C 199/08	Domstolens dom af 22. april 1997 i sag C-180/95, Nils Draehmpaehl mod Urania Immobilienservice oHG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeitsgericht Hamburg) (Socialpolitik — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — direktiv 76/207/EØF — ret til godtgørelse i tilfælde af forskelsbehandling med hensyn til adgang til beskæftigelse — medlemsstaternes valg af sanktioner — fastsættelse af et loft for godtgørelsen — fastsættelse af et loft for de samlede godtgørelsesbeløb)	5
97/C 199/09	Domstolens dom af 22. april 1997 i sag C-310/95, Road Air BV mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tariefcommissie) (De oversøiske landes og territoriers associering — indførsel til Fællesskabet af varer med oprindelse i et tredjeland, men som er i fri omsætning i et oversøisk land eller territorium — EF-traktatens artikel 227, stk. 3 — EF-traktatens fjerde del (artikel 131-136 A) — Rådets afgørelse 86/283/EØF, 91/110/EØF og 91/482/EØF)	6
97/C 199/10	Domstolens dom af 22. april 1997 i sag C-395/95 P, Geotronics SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (PHARE-program — indkaldelse af tilbud under begrænset udbud — annulationssøgsmål — formaliteten — EØS-aftalen — produktets oprindelse — forskelsbehandling — erstatningssøgsmål)	6
97/C 199/11	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. april 1997 i sag C-39/96, Koninklijke Vereeniging ter Bevordering van de Belangen des Boekhandels mod Free Record Shop BV og Free Record Shop Holding NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arrondissementsrechtbank, Amsterdam) (EF-traktatens artikel 85 — artikel 5 i Rådets forordning nr. 17 — foreløbig gyldighed af aftaler indgået før forordning nr. 17 og anmeldt til Kommissionen — foreløbig gyldighed af aftaler ændret efter anmeldelsen)	7
97/C 199/12	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. maj 1997 i de forenede sager C-321/94, C-322/94, C-323/94 og C-324/94, straffesager mod Jacques Pistre m.fl. (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Frankrigs Cour de cassation) (Forordning (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler — EF-traktatens artikel 30 og 36 — national lovgivning vedrørende anvendelsen af betegnelsen »montagne« for landbrugsprodukter og levnedsmidler)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 199/13	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. maj 1997 i sag C-223/95, A. Moksel AG mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg) (Landbrug — eksportrestitutioner — hornkvæg indført fra det tidligere DDR til Forbundsrepublikken Tyskland efter transitreglerne — virkningen af Tysklands genforening med hensyn til varers oprindelse og status som varer i fri omsætning)	8
97/C 199/14	Domstolens dom af 15. maj 1997 i sag C-250/95, Futura Participations SA og Singer mod Administration des contributions (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Luxembourgs Conseil d'État) (EØF-traktatens artikel 52 — selskabers etableringsret — beskatning af indkomst i en filial — opdeling af indkomsten)	8
97/C 199/15	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 15. maj 1997 i sag C-278/95 P, Siemens SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Appel — statsstøtte — generel støtte — kvalifikation af støtten)	9
97/C 199/16	Domstolens dom af 15. maj 1997 i sag C-355/95 P, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — Kommissionens beslutninger om at udsætte udbetalingen af støtte på tilbagebetaling af en retsstridigt ydet støtte)	9
97/C 199/17	Domstolens dom (Første Afdeling) af 15. maj 1997 i sag C-405/95, Bioforce GmbH mod Oberfinanzdirektion München (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht München) (Fælles toldtarif — pos. 3004 — Echinacea — lægemiddel)	9
97/C 199/18	Sag C-146/97: Sag anlagt den 16. april 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	10
97/C 199/19	Sag C-152/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. marts 1997 af Commissione Tributaria Provinciale di Milano — XII. Afdeling — i sagen SpA AGAS (Abruzzi Gas Agas) mod Amministrazione Tributaria	10
97/C 199/20	Sag C-158/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. april 1997 af Staatsgerichtshof des Landes Hessen under et legalitetssøgsmål, som er indgivet af medlemmer og tidligere medlemmer af Hessens Landtag, Georg Badeck m.fl. mod 1) Hessens ministerpræsident og 2) Landesanwalt ved Staatsgerichtshof i delstaten Hessen	10
97/C 199/21	Sag C-160/97: Sag anlagt den 25. april 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	11
97/C 199/22	Sag C-168/97: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. marts 1997 af High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court, i sagen The Queen mod Secretary of State for Defence, ex parte: Terence Perkins ...	11
97/C 199/23	Sag C-169/97: Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 199/24	Sag C-170/97: Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	12
97/C 199/25	Sag C-171/97: Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	13
97/C 199/26	Sag C-172/97: Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod SIVU du plan d'eau de la Vallée du Lot og SARL Hydro-Réalisations	13
97/C 199/27	Sag C-173/97: Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	14
97/C 199/28	Sag C-174/97 P: Appel iværksat den 5. maj 1997 af Fédération française des sociétés d'assurance (FFSA), Union des sociétés étrangères d'assurances (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) og Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) til prøvelse af dom afsagt den 27. februar 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-106/95, Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA), Union des sociétés étrangères d'assurance (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) og Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik og af La Poste	14
97/C 199/29	Sag C-175/97: Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	15
97/C 199/30	Sag C-176/97: Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	16
97/C 199/31	Sag C-177/97: Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	16
97/C 199/32	Sag C-179/97: Sag anlagt den 12. maj 1997 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
97/C 199/33	Sag C-183/97: Sag anlagt den 12. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	17
97/C 199/34	Sag C-190/97: Sag anlagt den 16. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	18
97/C 199/35	Slettelse af sag C-282/94	18
97/C 199/36	Slettelse af sag C-174/95	18
97/C 199/37	Slettelse af sag C-175/95	18

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 199/38	Slettelse af sag C-176/95	18
97/C 199/39	Slettelse af sag C-187/95	19
97/C 199/40	Slettelse af sag C-331/95	19
97/C 199/41	Slettelse af sag C-332/95	19
97/C 199/42	Slettelse af sag C-342/95	19
97/C 199/43	Slettelse af sag C-363/95	19
97/C 199/44	Slettelse af sag C-377/95	19
97/C 199/45	Slettelse af sag C-378/95	19
97/C 199/46	Slettelse af sag C-1/96 SA	19
97/C 199/47	Slettelse af sag C-6/96	20
97/C 199/48	Slettelse af sag C-7/96	20
97/C 199/49	Slettelse af sag C-24/96	20
97/C 199/50	Slettelse af sag C-25/96	20
97/C 199/51	Slettelse af sag C-34/96	20
97/C 199/52	Slettelse af de forenede sager C-165/96, C-166/96, C-167/96, C-168/96 og C-169/96	20
97/C 199/53	Slettelse af sag C-189/96	20
97/C 199/54	Slettelse af sag C-190/96	20
97/C 199/55	Slettelse af sag C-202/96	21
97/C 199/56	Slettelse af sag C-271/96	21
97/C 199/57	Slettelse af sag C-272/96	21
97/C 199/58	Slettelse af sag C-273/96	21
97/C 199/59	Slettelse af sag C-295/96	21
97/C 199/60	Slettelse af sag C-296/96	21

RETTEEN I FØRSTE INSTANS

97/C 199/61	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 6. maj 1997 i sag T-169/95, Agustin Quijano mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — sygeorlov — lægeerklæring — lægeligt kontrolbesøg — konklusioner, der imødegår lægeerklæringen)	22
97/C 199/62	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 6. maj 1997 i sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — erstatningssøgsmål — afvisning)	22
97/C 199/63	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 14. maj 1997 i de forenede sager T-70/92 og T-71/92, Florimex BV og Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijprodukten mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — meddelelse om beslutning om afvisning af en klage i klagernes advokats postboks — beregning af søgsmålsfristen — forenelighed med artikel 2 i forordning nr. 26 af et gebyr opkrævet hos eksterne leverandører på blomsterprodukter leveret til grossister, der er etableret på det område, hvor en kooperativ forening afholder auktioner — begrundelse)	22
97/C 199/64	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 14. maj 1997 i sag T-77/94, Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijprodukten mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — henlæggelse af en klage på grund af manglende svar fra klagerne inden for den fastsatte frist — forenelighed med EF-traktatens artikel 85, stk. 1, af et gebyr, der opkræves hos leverandører, som har indgået aftaler om levering af blomsterprodukter til virksomheder, der er etableret på det område, hvor en kooperativ forening afholder auktioner — forenelighed med EF-traktatens artikel 85, stk. 1, af en eksklusiv købsforpligtelse indgået af bestemte grossister, der sælger sådanne produkter til detailhandlere i et særligt forretningscenter på samme område — forskelsbehandling — påvirkning af handelen mellem medlemsstater — samlet vurdering af en helhed af regler — ingen mærkbar påvirkning)	23
97/C 199/65	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 14. marts 1997 i sag T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen m. fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationsøgsmål — omtvistet beslutning tilbagekaldt under sagen — ufornødent at træffe afgørelse)	23
97/C 199/66	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 21. marts 1997 i sag T-79/96 R, Camar Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Fælles markedsordning — bananer — begæring om foreløbige forholdsregler — begæring om udstedelse af importlicenser)	24
97/C 199/67	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 2. maj 1997 i sag T-90/96, Automobiles Peugeot SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — annullationssøgsmål — afvisningspåstand)	24
97/C 199/68	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 26. marts 1997 i sag T-119/96, X mod Europa-Parlamentet (Tjenestemand — annullationssøgsmål — forudgående administrativ klage — afvisningspåstand)	24

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 199/69	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 2. maj 1997 i sag T-136/96, Automobiles Peugeot SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — annullationssøgsmål — afvisningspåstand)	25
97/C 199/70	Sag T-106/97: Sag anlagt den 9. april 1997 af C. A. S. Succhi di Frutta SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
97/C 199/71	Sag T-109/97: Sag anlagt den 11. april 1997 af Molkerei Großbraunshain GmbH og Bene Nahrungsmittel GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ..	25
97/C 199/72	Sag T-110/97: Sag anlagt den 14. april 1997 af Kneissl Dachstein Sportartikel Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
97/C 199/73	Sag T-112/97: Sag anlagt den 14. april 1997 af Monsanto Company mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
97/C 199/74	Sag T-113/97: Sag anlagt den 15. april 1997 af Pierre Tomarchio mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber	28
97/C 199/75	Sag T-114/97: Sag anlagt den 16. april 1997 af Paul Keyaerts mod Europa-Kommissionen	29
97/C 199/76	Sag T-121/97: Sag anlagt den 16. april 1997 af Richie Ryan mod Revisionsretten ...	29
97/C 199/77	Sag T-122/97: Sag anlagt den 18. april 1997 af Ferriera Lamifer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
97/C 199/78	Sag T-123/97: Sag anlagt den 18. april 1997 af Salomon SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
97/C 199/79	Sag T-125/97: Sag anlagt den 22. april 1997 af Coca-Cola Company mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
97/C 199/80	Sag T-126/97: Sag anlagt den 22. april 1997 af Sonasa, Sociedade Nacional de Segurança, Lda., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
97/C 199/81	Sag T-127/97: Sag anlagt den 22. april 1997 af Coca-Cola Enterprises Inc. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
97/C 199/82	Sag T-130/97: Sag anlagt den 22. april 1997 af konkursboet Nuova Sidercamuna SpA under konkurs mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
97/C 199/83	Sag T-132/97: Sag anlagt den 24. april 1997 af Michael Collins mod Den Europæiske Unions Regionsudvalg	35

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
97/C 199/84	Sag T-134/97: Sag anlagt den 25. april 1997 af Kesko Oy mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36
97/C 199/85	Sag T-142/97: Sag anlagt den 29. april 1997 af Eugénio Branco, Lda., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36
97/C 199/86	Sag T-143/97: Sag anlagt den 29. april 1997 af G.M. van den Berg mod Det Europæiske Fællesskab	37
97/C 199/87	Sag T-144/97: Sag anlagt den 29. april 1997 af C. de Keijzer mod Det Europæiske Fællesskab	38
97/C 199/88	Sag T-145/97: Sag anlagt den 29. april 1997 af J.P.W. Vrencken mod Det Europæiske Fællesskab	38
97/C 199/89	Sag T-146/97: Sag anlagt den 30. april 1997 af J.M.M. Bakkers mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
97/C 199/90	Sag T-147/97: Sag anlagt den 30. april 1997 af Champion Stationery Mfg Co. Ltd, Sun Kwung Metal Manufacturer Co. Ltd og US Ring Binder Corporation mod Rådet for Den Europæiske Union	39
97/C 199/91	Sag T-148/97: Sag anlagt den 5. maj 1997 af David T. Keeling mod Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre)	39
97/C 199/92	Slettelse af sag T-259/94	40
97/C 199/93	Slettelse af sag T-300/94	40
97/C 199/94	Slettelse af sag T-115/95	40
97/C 199/95	Slettelse af sag T-8/96	40

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 17. april 1997

i sag C-15/95, Earl de Kerlast mod Union régionale de coopératives agricoles (Unicopa), Coopérative du Trieux (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Morlaix) ⁽¹⁾

(Tillægsafgift på mælk — referencemængde — betingelser for overførsel — midlertidig overdragelse — interessentskab mellem producenter)

(97/C 199/01)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-15/95, angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Morlaix (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Earl de Kerlast mod Union régionale de coopératives agricoles (Unicopa), Coopérative du Trieux, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 40, stk. 3, artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT nr. L 90 af 1. 4. 1984, s. 10) og artikel 3a, artikel 7 og artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT nr. L 90 af 1. 4. 1984, s. 13), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J. L. Murray, som fungerende formand for Sjette Afdeling og dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch (refererende

dommer), og H. Ragnemalm; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 17. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter skal fortolkes således, at stiftelse af et selskab ifølge national ret ikke kan ligestilles med en bortforpagtning, såfremt selskabets formål og retsvirkning alene er ved en overdragelse af en af selskabsdeltagernes referencemængde uden overdragelse af de bedriftsarealer, som er grundlaget for tildelingen af referencemængden, at realisere referencemængdens markedsværdi til fordel for visse af selskabsdeltagerne, når disse deltagere i deres egenskab af producenter ikke har til hensigt fortsat at drive bedriften. Artikel 7 i forordning (EØF) nr. 857/84 kan heller ikke finde anvendelse på et sådant selskabs stiftelse, der ikke kan anses for et middel til en nødvendig strukturel tilpasning som omhandlet i artikel 5c i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984.
- 2) Artikel 12, litra c), i forordning (EØF) nr. 857/84 skal fortolkes således, at bestemmelsen principielt indebærer et krav om en faktisk genoptagelse af produktionen foretaget af producenten personligt.
- 3) Traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, er ikke til hinder for, at en medlemsstat tillader, at der med henblik på mælkeproduktion anvendes visse selskabsformer efter national ret, som f.eks. et GAEC med henblik på mælkeproduktionen, når den forbyder andre selskabsformer, som f.eks. interessentskab, for så vidt

disse sidstnævnte selskabsformer kan fremme produktionsformer, der ikke er i overensstemmelse med fællesskabsordningen.

(¹) EFT nr. C 54 af 4. 3. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 17. april 1997

i sag C-90/95 P, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet (¹)

(Tjenestemænd — afgørelse om anerkendelse af en erhvervsynddom — ophævelse af en forvaltningsretsakt — berettiget forventning — rimelig frist — appel)

(97/C 199/02)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-90/95 P, Henri de Compte (advokater: først Éric Boigelot, dernæst Francesco Pasetti Bombardella), angående appel af dom afsagt den 26. januar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-90/91 og T-62/92, De Compte mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 1), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen, bortset fra den del af konklusionen, hvori Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren 200 000 bfr. i godtgørelse for ikke-økonomisk skade — den anden part i appelsagen er Europa-Parlamentet (befuldmægtiget: François Vainker, bistået af Denis Waelbroeck) — har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn og H. Ragnemalm (refererende dommer); generaladvokat: G. Tesauro, justitssekretær: R. Grass, den 17. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Dommen afsagt den 26. januar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen De Compte mod Parlamentet (forenede sager T-90/91 og T-62/92) ophæves, bortset fra den del af konklusionen, hvorved Parlamentet dømmes til at betale sagsøgeren 200 000 bfr. i godtgørelse for ikke-økonomisk skade.*

2) *I sag T-90/91 annulleres afgørelsen af 18. april 1991.*

3) *I sag T-62/92 annulleres afgørelsen af 20. januar 1992.*

4) *Europa-Parlamentet betaler sagsøgeren 9 147 091 bfr. med rente 8% p.a. fra den 24. januar 1991, indtil endelig betaling sker.*

5) *Europa-Parlamentet betaler alle omkostninger ved de to instanser.*

(¹) EFT nr. C 159 af 24. 6. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 17. april 1997

i sag C-138/95 P, Campo Ebro Industrial SA, Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA) og Cerestar Ibérica SA mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Appel — sukker — Kongeriget Spaniens tiltrædelse — tilnærmelse af sukkerprisen — isoglukoseproduktion)

(97/C 199/03)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-138/95 P, Campo Ebro Industrial SA, Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA) og Cerestar Ibérica SA (advokat: Paul Glazener), angående appel af dom afsagt den 21. februar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-472/93, Campo Ebro m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 421), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen er Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: Arthur Brautigam, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: José Luis Iglesias Buhigues og James Macdonald Flett) — har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón (refererende dommer), og dommerne D. A. O. Edward og M. Wathelet; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: R. Grass, den 17. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Appellen forkastes.*

2) *Appellanterne betaler sagens omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 189 af 22. 7. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 17. april 1997

i sag C-147/95, Dimossia Epicheirissi Ilektrismou (DEI) mod Efthimios Evrenopoulos (anmodning om præjudiciel afgørelse af Dioikitiko Efeteio, Athen) ⁽¹⁾

(Socialpolitik — mandlige og kvindelige arbejdstagere — ligebehandling — anvendelse af EF-traktatens artikel 119 eller af direktiv 79/7/EØF — et offentligt elektricitetsselskabs forsikringsordning — efterladtepension — protokol nr. 2 knyttet til traktaten om Den Europæiske Union — begrebet søgsmål)

(97/C 199/04)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-147/95, angående en anmodning, som Dioikitiko Efeteio, Athen (Grækenland), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Dimossia Epicheirissi Ilektrismou (DEI) mod Efthimios Evrenopoulos, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 119, protokollen ad artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT nr. L 6 af 10. 1. 1979, s. 24), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini (refererende dommer), og dommerne J. L. Murray, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn og H. Ragnemalm; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 17. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Ydelser, der tilkendes i henhold til en pensionsordning som Dimossia Epicheirissi Ilektrismous forsikringsordning, herunder efterladte pensioner, er omfattet af anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 119.
- 2) Traktatens artikel 119 er til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse, hvorefter der for tilkendelse af en enkemandspension, der er omfattet af begrebet løn i denne artikel, gælder særlige betingelser, som ikke gælder for enker, og ingen fællesskabsretlig bestemmelse kan begrunde, at bestemmelsen opretholdes.
- 3) Protokollen ad artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab skal fortolkes således, at artikel 119 kan påberåbes under en sag, der er indledt for den 17. maj 1990, med henblik på at opnå ydelser i henhold til en erhvervstilknyttet social sikringsordning, selv om denne sag blev afvist med den begrundelse, at den pågældende ikke forinden havde indgivet klage, når den nationale domstol har givet ham en ny frist til at indgive en sådan klage.

- 4) Enkemænd, der udsættes for en forskelsbehandling, som er forbudt i henhold til traktatens artikel 119, skal efter denne bestemmelse tilkendes pension eller en anden ydelse til efterladte på samme betingelser som enker.

⁽¹⁾ EFT nr. C 189 af 22. 7. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 17. april 1997

i de forenede sager C-274/95, C-275/95 og C-276/95, Ludwig Wünsche & Co. mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(Fælles toldtarif — den kombinerede nomenklatur — kartoffelstivelse)

(97/C 199/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-274/95, C-275/95 og C-276/95, angående anmodninger, som Bundesfinanzhof i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Ludwig Wünsche & Co. mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af den fælles toldtarif, som affattet i Rådets forordning (EØF) nr. 3618/86 af 24. november 1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 3331/85 om ændring af forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif (EFT nr. L 345 af 8. 12. 1986, s. 1), og af den kombinerede nomenklatur, som affattet i Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT nr. L 256 af 7. 9. 1987, s. 1), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. L. Murray, og dommerne P. J. G. Kapteyn (refererende dommer) og H. Ragnemalm; generaladvokat: G. Tesauo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 17. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Hovedkriteriet for, om esterificeret kartoffelstivelse skal tariferes i pos. 11.08 A IV i Rådets forordning (EØF) nr. 3618/86 af 24. november 1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 3331/85 om ændring af forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif (og i pos. 1108 13 00 i den kombinerede nomenklatur, som affattet i Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif) eller i pos. 39.06 B I i den fælles

toldtarif (og i pos. 3505 10 50 i den kombinerede nomenklatur), er produktets acetylinhold og dermed dets esterificeringsgrad. Den nationale ret skal dog undersøge, om selve esterificeringen udgør en sådan ændring af kartoffelstivelsen, at den i kraft af sine egenskaber ikke længere svarer til umodificeret kartoffelstivelse.

- 2) Den omstændighed, at esterificeret kartoffelstivelse har et maksimalt acetylinhold på mellem 0,61 og 0,74 vægtprocent, er ikke til hinder for, at produktet tariferes i pos. 11.08 A IV i den fælles toldtarif og i pos. 1108 13 00 i den kombinerede nomenklatur.

(¹) EFT nr. C 268 af 14. 10. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 17. april 1997

i sag C-351/95, Selma Kadiman mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht München) (¹)

(Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — associeringsrådets afgørelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — familiemedlem til en arbejdstager — forlængelse af opholdstilladelse — betingelser — familiemæssigt samliv — lovlig bopæl i tre år — beregning i tilfælde af afbrydelser)

(97/C 199/06)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-351/95, angående en anmodning, som Bayerisches Verwaltungsgericht München (Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Selma Kadiman mod Freistaat Bayern, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn, H. Ragnemalm og R. Schintgen (refererende dommer); generaladvokat: M. B. Elmer; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Lousterman-Hubeau, den 17. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 7, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af

en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, er i princippet ikke til hinder for, at en medlemsstats kompetente myndigheder kræver, at familiemedlemmer til en tyrkisk arbejdstager, i den forstand hvori udtrykket er anvendt i denne bestemmelse, skal bo sammen med arbejdstageren i den treårsperiode, der er foreskrevet i artiklens første led, for at opnå opholdsret i denne medlemsstat. Saglige hensyn kan imidlertid begrunde, at familiemedlemmet og den vandrende tyrkiske arbejdstager bor hver for sig.

- 2) Artikel 7, stk. 1, første led, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at det pågældende familiemedlem i princippet skal være bosiddende i værtsmedlemsstaten uafbrudt i tre år. Ved beregningen af perioden med tre års lovlig bopæl i bestemmelsens forstand skal der imidlertid tages hensyn til et ufrivilligt ophold af mindre end seks måneders varighed i den pågældendes hjemland. Det samme er tilfældet med hensyn til den periode, i hvilken den pågældende ikke havde gyldig opholdstilladelse, når de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten ikke af denne grund har anfægtet lovligheden af den pågældendes ophold på statens område, men derimod har meddelt en ny opholdstilladelse.

(¹) EFT nr. C 16 af 20. 1. 1996.

DOMSTOLENS DOM

af 22. april 1997

i sag C-66/95, The Queen mod Secretary of State for Social Security, ex parte: Eunice Sutton (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division) (¹)

(Direktiv 79/7/EØF — ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring — en medlemsstats ansvar for en tilsidesættelse af fællesskabsretten — krav på renter af efterbetalinger af sociale sikringsydelse)

(97/C 199/07)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-66/95, angående en anmodning, som High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division, i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, The Queen mod Secretary of State for Social Security, ex parte: Eunice Sutton, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af fællesskabsretten for så vidt angår spørgsmå-

let om, hvorvidt der består et krav på renter af efterbetalinger af en social sikringsydelse, der er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT nr. L 6 af 10. 1. 1979, s. 24), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini (refererende dommer), J. C. Moitinho de Almeida og L. Sevón samt dommerne P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann og H. Ragnemalm; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 22. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 6 i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring foreskriver ikke, at en borger skal kunne få tilkendt renter af efterbetalinger af sociale sikringsydelser som Invalid Care Allowance, når den for sene udbetaling af ydelserne skyldes en forskelsbehandling, der ifølge direktiv 79/7/EØF ikke må finde sted. En medlemsstat er dog forpligtet til at yde erstatning for tab, som er forvoldt en borger som følge af en tilsidesættelse af fællesskabsretten. Er betingelserne for, at der foreligger en sådan forpligtelse, opfyldt, skal den nationale ret træffe afgørelse i overensstemmelse med dette princip.

(¹) EFT nr. C 119 af 13. 5. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 22. april 1997

i sag C-180/95, Nils Draehmpaehl mod Urania Immobilienservice oHG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeitsgericht Hamburg) (¹)

(Socialpolitik — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — direktiv 76/207/EØF — ret til godtgørelse i tilfælde af forskelsbehandling med hensyn til adgang til beskæftigelse — medlemsstaternes valg af sanktioner — fastsættelse af et loft for godtgørelsen — fastsættelse af et loft for de samlede godtgørelsesbeløb)

(97/C 199/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-180/95, angående en anmodning, som Arbeitsgericht Hamburg (Tyskland) i medfør af EF-traktatens

artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Nils Draehmpaehl mod Urania Immobilienservice oHG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976, s. 40), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini (refererende dommer), J. C. Moitinho de Almeida og L. Sevón samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, G. Hirsch, H. Ragnemalm, M. Wathelet og R. Schintgen; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 22. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Såfremt en medlemsstat vælger at sanktionere en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af en ordning med civilretligt ansvar, er Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår, og navnlig dets artikel 2, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, til hinder for nationale lovbestemmelser, hvorefter tilkendelse af godtgørelse for skade som følge af forskelsbehandling på grundlag af køn i forbindelse med en ansættelse er betinget af culpa.*
- 2) *Direktiv 76/207/EØF er ikke til hinder for nationale lovbestemmelser, hvorefter der er fastsat et loft på tre måneders løn for, hvad en ansøger kan kræve i godtgørelse, såfremt arbejdsgiveren beviser, at den ansatte ansøger var bedre kvalificeret, og ansøgeren derfor ikke ville have fået den ledige stilling, selv hvis der ikke var udøvet forskelsbehandling ved udvælgelsen. Direktivet er derimod til hinder for nationale lovbestemmelser, hvorefter der til forskel fra andre civil- og arbejdsretlige nationale bestemmelser er fastsat et loft på tre måneders løn for, hvad en ansøger, der er blevet forskelsbehandlet på grundlag af køn i forbindelse med en ansættelse, kan kræve i godtgørelse, når ansøgeren ville have fået den ledige stilling, såfremt der ikke var udøvet forskelsbehandling ved udvælgelsen.*
- 3) *Direktiv 76/207/EØF er til hinder for nationale lovbestemmelser, hvorefter der til forskel fra andre civil- og arbejdsretlige nationale bestemmelser er fastsat et loft på seks måneders løn for, hvad ansøgere, der er blevet forskelsbehandlet på grundlag af køn i forbindelse med en ansættelse, i alt kan kræve i godtgørelse, når flere ansøgere gør krav på godtgørelse.*

(¹) EFT nr. C 208 af 12. 8. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 22. april 1997

i sag C-310/95, Road Air BV mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tariefcommissie) ⁽¹⁾

(De oversøiske landes og territoriers associering — indførsel til Fællesskabet af varer med oprindelse i et tredjeland, men som er i fri omsætning i et oversøisk land eller territorium — EF-traktatens artikel 227, stk. 3 — EF-traktatens fjerde del (artikel 131-136 A) — Rådets afgørelse 86/283/EØF, 91/110/EØF og 91/482/EØF)

(97/C 199/09)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-310/95, angående en anmodning, som Tariefcommissie (Nederlandene) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Road Air BV mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i EØF-traktatens fjerde del såvel som vedrørende gyldigheden og fortolkningen af Rådets afgørelse 86/283/EØF af 30. juni 1986 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT nr. L 175 af 1. 7. 1986, s. 1, herefter »femte afgørelse«) og Rådets afgørelse 91/110/EØF af 27. februar 1991 om forlængelse af afgørelse 86/283/EØF (EFT nr. L 58 af 5. 3. 1991, s. 27), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet og R. Schintgen; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 22. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelserne i EF-traktatens fjerde del, navnlig artikel 132, stk. 1, artikel 133, stk. 1, og artikel 134, skal fortolkes således, at der den 25. juni 1991 kunne opkræves told ved indførsel til Fællesskabet af varer med oprindelse i tredjelande, som befandt sig i fri omsætning i et land, der hører til de oversøiske lande og territorier, i det omfang, jf. artikel 101 i Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25. juli 1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med EØF, den told, der var betalt i det pågældende oversøiske land eller territorium, var lavere end den i Fællesskabet gældende told.

⁽¹⁾ EFT nr. C 299 af 11. 11. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 22. april 1997

i sag C-395/95 P, Geotronics SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(PHARE-program — indkaldelse af tilbud under begrænset udbud — annullationsøgsmål — formaliteten — EØS-aftalen — produktets oprindelse — forskelsbehandling — erstatningsøgsmål)

(97/C 199/10)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-395/95 P, Geotronics SA, Lognes (Frankrig), ved advokat Tommy Petterson Sverige, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, angående appel af dom afsagt den 26. oktober 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-185/94, Geotronics mod Kommissionen (Sml. II, s. 2795), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen er Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld-mægtiget: John Forman) — har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: G. Tesauero; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 22. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 26. oktober 1995 i sag T-185/94, Geotronics mod Kommissionen, ophæves i det omfang, påstanden om annullation af Kommissionens skrivelse af 10. marts 1994 blev afvist fra realitetsbehandling.*

2) *I øvrigt forkastes appellen.*

3) *Kommissionen frifindes for annullationspåstanden.*

4) *Geotronics SA betaler alle de omkostninger, der er afholdt såvel under sagen ved Retten som under sagen ved Domstolen.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 64 af 2. 3. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. april 1997

i sag C-39/96, Koninklijke Vereeniging ter Bevoordering van de Belangen des Boekhandels mod Free Record Shop BV og Free Record Shop Holding NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arrondissementsrechtbank, Amsterdam) ⁽¹⁾

(EF-traktatens artikel 85 — artikel 5 i Rådets forordning nr. 17 — foreløbig gyldighed af aftaler indgået før forordning nr. 17 og anmeldt til Kommissionen — foreløbig gyldighed af aftaler ændret efter anmeldelsen)

(97/C 199/11)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-39/96, angående en anmodning, som Arrondissementsrechtbank, Amsterdam, i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Koninklijke Vereeniging ter Bevoordering van de Belangen des Boekhandels mod Free Record Shop BV og Free Record Shop Holding NV, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 85 og af Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), som ændret ved Rådets forordning nr. 59 af 3. juli 1962 (EFT 1959-1962, s. 220), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne L. Sevón, C. Gulmann, D. A. O. Edward (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 24. april 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den foreløbige gyldighed af en aftale, der er indgået, før Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962 — første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86, som ændret ved Rådets forordning nr. 59 af 3. juli 1962 — trådte i kraft, og som er anmeldt til Kommissionen før den 1. november 1962, ophører først, når Kommissionen har udtalt sig positivt eller negativt om aftalen.
- 2) En behørigt anmeldt aftale, som er indgået, før forordning nr. 17, som ændret ved forordning nr. 59, trådte i kraft, har kun foreløbig gyldighed, såfremt aftalens bestemmelser fortsat er uændrede, eller, i tilfælde af ændringer, såfremt disse ikke bevirker, at aftalens begrænsende virkninger skærpes eller udvides.

⁽¹⁾ EFT nr. C 95 af 30. 3. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 7. maj 1997

i de forenede sager C-321/94, C-322/94, C-323/94 og C-324/94, straffesager mod Jacques Pistre m.fl. (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Frankrigs Cour de cassation) ⁽¹⁾

(Forordning (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler — EF-traktatens artikel 30 og 36 — national lovgivning vedrørende anvendelsen af betegnelsen »montagne« for landbrugsprodukter og levnedsmidler)

(97/C 199/12)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-321/94, C-322/94, C-323/94 og C-324/94, angående anmodninger, som Frankrigs Cour de cassation i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende straffesager mod Jacques Pistre (C-321/94), Michèle Barthes (C-322/94), Yves Milhau (C-323/94) og Didier Oberti (C-324/94) at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT nr. L 208 af 24. 7. 1992, s. 1) og af EF-traktatens artikel 30 og 36, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet og M. Wathelet; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 7. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler er ikke til hinder for, at der anvendes nationale bestemmelser som dem, der fremgår af artikel 34 i lov nr. 85-30 af 9. januar 1985 og dekret nr. 88-194 af 26. februar 1988, hvori der fastsættes betingelser for anvendelsen af betegnelsen »montagne« for landbrugsprodukter og levnedsmidler.
- 2) EF-traktatens artikel 30 er til hinder for, at der anvendes nationale bestemmelser som dem, der fremgår af artikel 34 i lov nr. 85-30 og dekret nr. 88-194, hvorefter betegnelsen »montagne« alene må anvendes for produkter, der er fremstillet i indlandet på grundlag af indenlandske råvarer.

⁽¹⁾ EFT nr. C 386 af 31. 12. 1994.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 7. maj 1997

i sag C-223/95, A. Moksel AG mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg) ⁽¹⁾

(Landbrug — eksportrestitutioner — hornkvæg indført fra det tidligere DDR til Forbundsrepublikken Tyskland efter transitreglerne — virkningen af Tysklands genforening med hensyn til varers oprindelse og status som varer i fri omsætning)

(97/C 199/13)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-223/95, angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, A. Moksel AG mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 8, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT nr. L 351 af 14. 12. 1987, s. 1), sammenholdt med EF-traktatens artikel 9, stk. 2, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne L. Sevón (refererende dommer), C. Gulmann, J.-P. Puissochet og M. Wathelet; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 7. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 8, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, sammenholdt med EF-traktatens artikel 9, stk. 2, skal fortolkes således, at produkter fremkommet ved slagting af hornkvæg, som på datoen for Tysklands genforening den 3. oktober 1990 var blevet udført fra det tidligere DDR, efter at toldbehandlingen i forbindelse med udførslen var blevet gennemført i dette land, og efter at der var udbetalt eksportrestitutioner — og som blev indført i Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til reglerne om transit og toldoplæg med henblik på at blive genudført til et tredjeland — hverken har oprindelse i Fællesskabet eller er i fri omsætning på Fællesskabets område, hvorfor der ikke kan udbetales eksportrestitutioner for sådanne produkter.

⁽¹⁾ EFT nr. C 229 af 2. 9. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 15. maj 1997

i sag C-250/95, Futura Participations SA og Singer mod Administration des contributions (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Luxembourgs Conseil d'État) ⁽¹⁾

(EØF-traktatens artikel 52 — selskabers etableringsret — beskatning af indkomst i en filial — opdeling af indkomsten)

(97/C 199/14)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-250/95, angående en anmodning, som Luxembourgs Conseil d'État i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Futura Participations SA og Singer mod Administration des contributions, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 52, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón samt dommerne P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet, H. Ragnemalm, M. Wathelet og R. Schintgen; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 15. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 52 er ikke til hinder for, at en medlemsstat opstiller som betingelse for at imødekomme en anmodning fra en skattepligtig, der har en filial i staten, men ikke har hjemsted dér, om overførsel af underskud fra tidligere regnskabsår, at underskuddet har økonomisk sammenhæng med den skattepligtiges indkomst i staten, når blot hjemmehørende skattepligtige ikke behandles mere gunstigt. Traktatens artikel 52 er derimod til hinder for, at der kun kan ske overførsel på betingelse af, at den skattepligtige i det regnskabsår, hvor underskuddet er opstået, har ført et regnskab for den udøvede virksomhed, der er i overensstemmelse med de nationale regler, og opbevaret det i den pågældende stat. Den pågældende medlemsstat kan imidlertid kræve, at ikke-hjemmehørende skattepligtige med klarhed og præcision godtgør, at det underskud, han gør gældende at have haft, efter de nationale regler om opgørelse af indkomst og underskud, der var gældende i det pågældende regnskabsår, svarer til det underskud, den skattepligtige faktisk har haft i denne stat.

⁽¹⁾ EFT nr. C 248 af 23. 9. 1995.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 15. maj 1997

i sag C-278/95 P, Siemens SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — generel støtte — kvalifikation af støtten)

(97/C 199/15)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-278/95 P, Siemens SA (ved advokaterne Michel Waelbroeck, Jules Stuyck og Oliver Speltdoorn) angående appel af dom afsagt den 8. juni 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-459/93, Siemens mod Kommissionen (Sml. II, s. 1675), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen — den anden part i appelsagen er Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Jean-Paul Keppenne, senere Gérard Rozet) — har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. L. Murray, og dommerne P. J. G. Kapteyn og H. Ragnemalm (refererende dommer); generaladvokat: Michael B. Elmer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 15. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Appellanten betaler sagens omkostninger for Domstolen.

⁽¹⁾ EFT nr. C 268 af 14. 10. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 15. maj 1997

i sag C-355/95 P, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Statsstøtte — Kommissionens beslutninger om at udsætte udbetalingen af støtte på tilbagebetaling af en retsstridigt ydet støtte)

(97/C 199/16)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-355/95 P, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD), Deggendorf (Tyskland), ved advokaterne Walter Forstner, Lutz Radtke og Karl-Heinz Schupp, Deggendorf, bistået af Michael Schweitzer, professor ved universitetet i Passau, og med valgt adresse i Luxembourg hos Stein,

Bayerische Landesbank International SA, 7-9, boulevard Royal, angående appel af dom afsagt den 13. september 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-244/93 og T-484/93, TWD mod Kommissionen (Sml. II, s. 2265), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen — den anden part i appelsagen er Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Paul F. Nemitz og Anders Jessen) — har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, P. Jann (refererende dommer), H. Ragnemalm og M. Wathelet; generaladvokat: G. Tesaro; justitssekretær: R. Grass, den 15. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 15. maj 1997

i sag C-405/95, Bioforce GmbH mod Oberfinanzdirektion München (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht München) ⁽¹⁾

(Fælles toldtarif — pos. 3004 — Echinacea — lægemiddel)

(97/C 199/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-405/95, angående en anmodning, som Finanzgericht München i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Bioforce GmbH mod Oberfinanzdirektion München, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af pos. 3004 og 2208 i bilag I til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2551/93 af 10. august 1993 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT nr. L 241 af 27. 9. 1993, s. 1) for så vidt angår tariferingen af dråber fremstillet på grundlag af udtræk af Echinacea, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: assisterende justitssekretær: H. von Holstein, den 15. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Den fælles toldtarif i den udgave, som fremgår af bilag I til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2551/93 af 10. august 1993 om ændring af bilag I til Rådets forordning

(EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, skal fortolkes således, at dråber, der er fremstillet på grundlag af udtræk af *Echinacea purpurea*, skal tariferes i pos. 3004.

(¹) EFT nr. C 46 af 17. 2. 1996.

Sag anlagt den 16. april 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-146/97)

(97/C 199/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. april 1997 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Kontou-Durande, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have sat de nødvendige administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme Kommissionens direktiv 93/70/EØF af 28. juli 1993 om fastsættelse af fællesskabsanalysemetoder til den officielle kontrol med foderstoffer (¹) har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til traktaten og nævnte direktiv.

— Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til artikel 189, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. I henhold til traktatens artikel 5, stk. 1, træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne traktat eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner:

Den Helleniske Republik har indtil dags dato endnu ikke truffet egnede foranstaltninger til at gennemføre det pågældende direktiv i dens nationale retsorden.

(¹) EFT nr. L 234 af 17. 9. 1993, s. 17.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. marts 1997 af Commissione Tributaria Provinciale di Milano — XII. Afdeling — i sagen SpA AGAS (Abruzzi Gas Agas) mod Amministrazione Tributaria

(Sag C-152/97)

(97/C 199/19)

Ved kendelse afsagt den 24. marts 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. april 1997, har Commissione Tributaria Provinciale di Milano — XII. Afdeling — i sagen SpA AGAS (Abruzzi Gas Agas) mod Amministrazione Tributaria forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Omfatter bestemmelserne om ensartet opkrævning af indirekte afgifter på kapitaltilførsler i selskaber (¹) i Unionen også fusionstilfælde, hvor et selskab inkorporeres i et andet selskab, som i forvejen ejede 100 % af dets kapital?

(¹) Artikel 4 i direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved direktiv 73/80/EØF af 9. april 1973 (EFT nr. L 103 af 18. 4. 1973, s. 15) og direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT nr. L 156 af 15. 6. 1985, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. april 1997 af Staatsgerichtshof des Landes Hessen under et legalitetssøgsmaal, som er indgivet af medlemmer og tidligere medlemmer af Hessens Landtag, Georg Badeck m.fl. mod 1) Hessens ministerpræsident og 2) Landesanwalt ved Staatsgerichtshof i delstaten Hessen

(Sag C-158/97)

(97/C 199/20)

Ved kendelse afsagt den 16. april 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. april 1977, har Staatsgerichtshof des Landes Hessen under et legalitetssøgsmaal, som er indgivet af medlemmer og tidligere medlemmer af Hessens Landtag, Georg Badeck m.fl. mod 1) Hessens ministerpræsident og 2) Landesanwalt ved Staatsgerichtshof i delstaten Hessen forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 2, stk. 1 og 4, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår (EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976, s. 40; herefter »ligebehandlingsdirektivet«) til hinder for nationale retsfrakter, hvorefter der gælder følgende retsstilling:

1. Konkrete afgørelser om udvælgelse af ansøgere, som træffes i henhold til HGIG § 10 i tilfælde, hvor en kvindelig og en mandlig ansøger er lige kvalificerede, og hvor kvinder er underrepræsenteret i HGIG § 3, stk. 1 og 2's forstand, skal i kraft af, at målangivelserne i planen til fremme af kvinder i henhold til HGIG § 5, stk. 3 og 4, er bindende, i hvert fald træffes til fordel for den kvindelige ansøger, når dette er nødvendigt for at opfylde målangivelserne, og der ikke findes andre og mere tungtvejende retlige grunde til hinder herfor;
2. de bindende målangivelser i planen til fremme af kvinder i henhold til HGIG § 5, stk. 7, skal foreskrive, at de tidsbegrænsede stillinger på det videnskabelige område og for videnskabelige assistenter mindst skal besættes med så stor en andel af kvinder, som disse udgør af kandidaterne (stk. 7, første afsnit), doktoranderne (stk. 7, andet afsnit) og de studerende (stk. 7, tredje afsnit) inden for det pågældende fagområde;
3. inden for uddannelsesfag, hvor kvinder er underrepræsenteret, skal de ifølge HGIG § 7, stk. 1, ved tildelingen af uddannelsespladser tages i betragtning for mindst halvdelen af pladsernes vedkommende, medmindre der er tale om uddannelsesområder, hvor kun staten uddanner;
4. inden for områder, hvor kvinder er underrepræsenteret, skal der ifølge HGIG § 9, stk. 1, mindst indbydes lige så mange kvinder som mænd til samtale forud for en ansættelse — eller samtlige kvinder indbydes — forudsat at de opfylder de ved lov eller andetsteds fastsatte betingelser for at besætte den ledige stilling;
5. ved besættelse af hverv i udvalg, sagkyndige råd, repræsentantskaber og bestyrelser skal ifølge HGIG § 14 mindst halvdelen af medlemmerne være kvinder?

Sag anlagt den 25. april 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-160/97)

(97/C 199/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. april 1997 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 8 i Rådets direktiv 83/189/EØF ⁽¹⁾ om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽¹⁾,

idet den har vedtaget land- og skovbrugsministeriets dekret af 17. december 1990 uden forinden at tilstille Kommissionen udkastet til dette dekret.

- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har under henvisning til, at betegnelsen »landhane, italiensk type« ikke i medfør af andre fællesskabsregler er blevet tilladt af Kommissionen (f.eks. som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse), og at betegnelsen derfor bestemt er omfattet af ordningen for tekniske standarder ifølge direktiv 83/189/EØF, gjort gældende, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 1, i direktiv 83/189/EØF, idet den ikke på forhånd har meddelt udkastet til denne betegnelse.

Efter Kommissionens opfattelse har den italienske regering vedtaget det i sagen omhandlede dekret netop med det formål at indføre en teknisk standard som omhandlet i artikel 1, stk. 5, i direktiv 83/189/EØF.

Ved en samlet læsning af de i sagen omhandlede bestemmelser fremgår det nemlig ganske klart, at hensigten er at angive de karakteristika, som varerne skal besidde for at kunne bringes i samhandelen under det omhandlede mærke, eller at beskrive de metoder, der følges ved deres fremstilling. Alle andre bestemmelser i dekretet er efter deres art og funktion helt sekundære i forhold til fastsættelsen af en teknisk standard.

Kommissionen har desuden anført, at tilsidesættelsen af den i direktivet fastlagte informationsprocedure medfører, at de i sagen omhandlede regler om tekniske standarder ikke er bindende for tredjemand.

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. marts 1997 af High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court, i sagen The Queen mod Secretary of State for Defence, ex parte:

Terence Perkins

(Sag C-168/97)

(97/C 199/22)

Ved kendelse afsagt den 13. marts 1997, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. maj 1997, har High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court, i sagen The Queen mod Secretary of State for Defence, ex parte Terence Perkins, forelagt De Europæiske Fællesskabers

Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal kravet i artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF ⁽¹⁾ (herefter »ligebehandlingsdirektivet«) om, at »der ikke finder nogen forskelsbehandling sted på grundlag af køn, hverken direkte eller indirekte under henvisning særligt til ægteskabelig eller familiemæssig stilling«, fortolkes således, at dette forbud omfatter forskelsbehandling på grundlag af en persons seksuelle orientering?

Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende, ønskes følgende spørgsmål afgjort:

- 2) Falder en politik i en medlemsstat, hvorefter enhver person med homoseksuel orientering uden undtagelse og uden videre afskediges fra Forsvaret, uden for anvendelsesområdet for EF-traktaten og lovgivningen i henhold hertil, når medlemsstaten finder, at denne politik er hensigtsmæssig og nødvendig for at sikre dens Forsvars kampeffektivitet i tilfælde af krig og dermed er afgørende for forsvaret af den?

Såfremt spørgsmål 2) besvares benægtende, ønskes følgende spørgsmål afgjort:

- 3) Vil den af Secretary of State fastlagte politik, hvorefter enhver person med homoseksuel orientering uden undtagelse og uden videre afskediges fra Forsvaret, kunne være begrundet i henhold til ligebehandlingsdirektivets artikel 2, stk. 2, og i bekræftende fald, hvilke kriterier og retningslinjer er relevante for afgørelsen om, hvorvidt den nævnte politik er begrundet?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976, s. 40).

Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-169/97)

(97/C 199/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. maj 1997 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco de Sousa Fialho, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 10 i Rådets

direktiv 92/74/EØF ⁽¹⁾ af 22. september 1992 om udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 81/851/EØF ⁽²⁾ om indbyrdes tilnærmelse af lovgivning om veterinærlægemidler og om fastsættelse af supplerende bestemmelser for homøopatiske veterinærlægemidler, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre dette direktiv.

— Subsidiært, det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af disse bestemmelser, idet den ikke straks har underrettet Kommissionen om sådanne foranstaltninger.

— Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Bestemmelserne i EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, er bindende og indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre de direktiver, der rettes til dem, i deres nationale retsorden inden udløbet af den i direktiverne fastsatte frist og straks at underrette Kommissionen derom. Denne frist, der er fastsat i direktivets artikel 10, udløb den 31. december 1993, hvor Den Portugisiske Republik ikke havde vedtaget de nødvendige bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT nr. L 297 af 13. 10. 1992, s. 12.

⁽²⁾ EFT nr. L 317 af 6. 11. 1981, s. 1.

Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-170/97)

(97/C 199/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. maj 1997 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco de Sousa Fialho, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 15 i Kommissionens direktiv 91/412/EØF af 23. juli 1991 om principper og retningslinjer for god fremstillingspraksis for veterinærmedicinske præparater ⁽¹⁾, idet den ikke har sat de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.

- Subsidiært, det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af disse bestemmelser, idet den ikke straks har underrettet Kommissionen om sådanne foranstaltninger.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Bestemmelserne i EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, er bindende og indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre de direktiver, der rettes til dem, i deres nationale retsorden inden udløbet af den i direktiverne fastsatte frist og straks at underrette Kommissionen derom. Denne frist, der er fastsat i direktivets artikel 15, udløb den 23. juli 1993, hvor Den Portugisiske Republik ikke havde vedtaget de nødvendige bestemmelser.

(¹) EFT nr. L 228 af 17. 8. 1991, s. 70.

Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik
(Sag C-171/97)
(97/C 199/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. maj 1997 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco de Sousa Fialho, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 2 i Rådets direktiv 90/676/EØF (¹) af 13. december 1990 om ændring af direktiv 81/851/EØF (²) om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om veterinærmedicinske præparater, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre dette direktiv.
- Subsidiært, det fastslås, at Den Portugisiske Republik ikke har opfyldt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af disse bestemmelser, idet den ikke straks har underrettet Kommissionen om sådanne foranstaltninger.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Bestemmelserne i EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, er bindende og indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre de direktiver, der rettes til dem, i deres nationale retsorden inden udløbet af den i direktiverne fastsatte frist og straks at underrette Kommissionen derom. Denne frist, der er fastsat i direktivets artikel 2, udløb den 1. januar 1992, hvor Den Portugisiske Republik ikke havde vedtaget de nødvendige bestemmelser.

(¹) EFT nr. L 373 af 31. 12. 1990, s. 15.

(²) EFT nr. L 317 af 6. 11. 1981, s. 1.

Sag anlagt den 2. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod SIVU du plan d'eau de la Vallée du Lot og SARL Hydro-Réalisations
(Sag C-172/97)
(97/C 199/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. maj 1997 anlagt sag mod SIVU du plan d'eau de la Vallée du Lot og SARL Hydro-Réalisations af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard Wainwright og Jean-François Pasquier, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Nicole Courtrelis og Stéphanie Ponsot, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- SIVU og SARL Hydro-Réalisations tilpligtes at betale Kommissionen 83 928 ECU (treogfirs tusinde ni hundrede og otteogtyve ECU) med tillæg af lånerenter, der er beregnet fra den 17. januar 1991 efter den sats, der anvendes af Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde (FECOM), og som offentliggøres den første hverdag hver måned, samt morarenter efter loven fra den 28. februar 1993.
- SIVU og SARL Hydro-Réalisations tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 3640/85 af 20. december 1985 om ydelse af finansiel støtte til fremme af demonstrationsprojekter og industrielle pilotprojekter på energiområdet (¹) indgik Kommissionen den 6. december 1990 en aftale med SIVU du Pays d'Accueil de la Vallée du Lot og SARL Hydro-Réalisations — der handlede i

fællesskab og solidarisk — om finansiel støtte fra Fællesskabet til projektet »Plan d'eau sur le Lot — Intégration d'une microcentrale hydroélectrique basse chute dans le seuil«.

Den 17. januar 1991 fik de nævnte medkontrahter udbetalt et forskud på 83 928 ECU.

Projektet blev senere ændret, og bygningen af en hydroelektrisk mikrocentral blev opgivet. SIVU meddelte ved skrivelse af 6. november 1992, at det gav afkald på finansiel støtte fra Fællesskabet, og ved skrivelse af 18. november 1992 ophævede Kommissionen aftalen og anmodede om tilbagebetaling af forskuddet.

De foranstaltninger, som Kommissionen senere har truffet for at opnå den nævnte tilbagebetaling, er forblevet resultatløse.

(¹) EFT nr. L 350 af 27. 12. 1985, s. 29.

Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-173/97)

(97/C 199/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. maj 1997 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Kontou-Durande, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have sat de nødvendige administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (¹), og ved ikke at have udpeget de zoner, der anses for sårbare, har tilsidesat forpligtelser, som påhviler den i henhold til traktaten og nævnte direktiv.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til artikel 189, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til. I henhold til traktatens artikel 5, stk. 1,

træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne traktat eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

Kommissionen fastslår, at Den Helleniske Republik indtil dato endnu ikke har truffet egnede foranstaltninger med henblik på fuld gennemførelse af det omhandlede direktiv i den græske retsorden.

(¹) EFT nr. L 375 af 31. 12. 1991, s. 1.

Appel iværksat den 5. maj 1997 af Fédération française des sociétés d'assurance (FFSA), Union des sociétés étrangères d'assurances (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) og Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) til prøvelse af dom afsagt den 27. februar 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-106/95, Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA), Union des sociétés étrangères d'assurance (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) og Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik og af La Poste

(Sag C-174/97 P)

(97/C 199/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. maj 1997 iværksat appel af Fédération française des sociétés d'assurance (FFSA), Union des sociétés étrangères d'assurances (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération nationale des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) og Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) ved advokat Dominique Voillemot og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 11, rue Goethe, til prøvelse af dom afsagt den 27. februar 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-106/95, Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA), Union syndicale des sociétés étrangères d'assurances (USEA), Groupe des assurances mutuelles agricoles (Groupama), Fédération des syndicats d'agents généraux d'assurances (FNSAGA), Fédération française des courtiers d'assurances et de réassurances (FCA) og Bureau international des producteurs d'assurances et de réassurances (BIPAR) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik og af La Poste.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

- Ophævelse af den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 27. februar 1997 i sag T-106/95 afsagte dom.
- Følgelig annullation af Kommissionens beslutning af 8. februar 1995 ⁽¹⁾.
- Det fastslås, at de anfægtede bestemmelser i den franske lov af 2. juli 1990 i henhold til artikel 92, stk. 1, er uforenelige med fællesmarkedet.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved dommen har Retten tilsidesat EF-traktatens artikel 90, stk. 2, og artikel 92.

Det savner grundlag, når Retten har antaget, at den omtvistede støtte, som består i et nedslag på 85 % i beregningsgrundlaget for ejendomsskatter og lønafgift, alene kompenserer for de meromkostninger som følge af udførelse af offentlige tjenesteydelser, som det franske postvæsen må bære. Den tilkendte støtte er en fordel for alle de former for virksomhed, som postvæsenet udøver, herunder aktiviteter på områder, der er underlagt fri konkurrence, hvorfor der foreligger en krydssubsidiering. Retten har opretholdt Kommissionens beslutning, selv om der ikke forelå nogen analytiske regnskabsmæssige oplysninger, idet alene sådanne ville have gjort det muligt at undersøge, hvorvidt det udelukkende var de former for virksomhed, der er forbeholdt postvæsenet, som blev subsidieret.

Vurderingen af de meromkostninger, der er forbundet med de former for virksomhed, som er forbeholdt postvæsenet, er ganske uden hold i virkeligheden. Der må sondres mellem disse former for virksomhed og aktiviteterne på områder, der er underlagt fri konkurrence, og som bør udøves på markedet for disse på de vilkår, der gælder dér. Traktatens artikel 92 finder fuldt ud anvendelse på disse aktiviteter. Kommissionen er forpligtet til at sikre, at støtten ikke indebærer en subsidiering af disse.

Det antages i den appellerede dom, at postvæsenet udøver sin virksomhed som helhed på vilkår, der er udtryk for en økonomisk balance. Det er ikke støtten, der gør det muligt at opnå dette, men den fortjeneste, der med urette opnås i forbindelse med udøvelsen af de aktiviteter på områder underlagt fri konkurrence, som er begunstiget af skattefordelen.

Den vejede andel på 34,7%, som Kommissionen er gået ud fra med henblik på at tage hensyn til postvæsenets fordele i forbindelse med udøvelsen af dets aktiviteter på områder, der er underlagt fri konkurrence — nærmere bestemt som følge af opretholdelsen af postnettet i landdistrikterne — og som er blevet tiltrådt ved den appellerede dom, er ikke i overensstemmelse med de faktiske forhold. Det fremgår af omsætningen, af 75 % af de aktiviteter, der udøves af postkontorerne i landdistrikterne, falder inden for de områder, der er underlagt fri konkurrence. Når henses til denne andel, repræsenterer støtten et betydeligt højere beløb end meromkostningerne.

⁽¹⁾ EFT nr. C 262 af 7. 10. 1995, s. 11.

Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-175/97)

(97/C 199/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. maj 1997 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin og Laura Pignataro, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser som påhviler den i henhold til EF-traktaten og Rådets direktiv 93/89/EØF af 25. oktober 1993 om opkrævning i medlemsstaterne af afgifter på visse køretøjer, der anvendes til vejgodstransport, samt af vejafgifter og brugsafgifter for benyttelse af visse infrastrukturer ⁽¹⁾, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget og under alle omstændigheder ikke har givet underretning om de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Den Franske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til EF-traktatens artikel 189, stk. 3, er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, og ifølge traktatens artikel 5 skal medlemsstaterne træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnet til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som navnlig følger af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner.

Det pågældende direktivs artikel 13 foreskriver, at medlemsstaterne skal sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet inden den 1. januar 1995.

Domstolen har ved dom af 5. juli 1995 i sag C-21/94, Europa-Parlamentet mod Rådet (Sml. I, s. 1827), annulleret direktiv 93/89/EØF, men har opretholdt dets retsvirkninger, indtil Rådet har udstedt et nyt direktiv. Denne dom kan ikke begrunde en manglende gennemførelse af direktivet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 279 af 12. 11. 1993, s. 32.

Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-176/97)

(97/C 199/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. maj 1997 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Frank Benyon, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har undladt at opfylde sine forpligtelser i medfør af artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande ⁽¹⁾, idet det har indført og opretholdt en række arrangementer om lastfordeling i en aftale mellem Den Belgisk-Luxembourgsk Økonomiske Union og Malaysia, som blev godkendt af Belgien og trådte i kraft efter den 1. januar 1987.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande trådte i medfør af forordningens artikel 12 i kraft den 1. januar 1987.

Forordningen forbyder alle arrangementer om lastfordeling i aftaler mellem medlemsstater og tredjelande. I henhold til forordningens artikel 5 er sådanne arrangementer kun tilladt i fremtidige aftaler i særlige tilfælde, hvor linjerederierne i Fællesskabet ellers ikke har faktisk mulighed for at besejle de pågældende tredjelande. Arrangementer i bestående aftaler skal i henhold til forordningens artikel 3 ophæves gradvis eller tilpasses i henhold til artikel 4.

Søfartsaftalen mellem Den Belgisk-Luxembourgsk Økonomiske Union og Malaysia, som blev undertegnet i Kuala Lumpur den 12. februar 1985, indeholder et arrangement om lastfordeling. Da aftalen blev godkendt ved en lov af 29. juni 1987 (Moniteur belge af 2. september 1987) og trådte i kraft den 17. august 1987, er den en fremtidig

aftale som omhandlet i forordningens artikel 5 og er derfor uforenelig hermed.

⁽¹⁾ EFT nr. L 378 af 31. 12. 1986, s. 1.

Sag anlagt den 5. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-177/97)

(97/C 199/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. maj 1997 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Frank Benyon, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har undladt at opfylde sine forpligtelser i medfør af artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande ⁽¹⁾, idet det har indført og opretholdt en række arrangementer om lastfordeling i en aftale mellem Den Belgisk-Luxembourgsk Økonomiske Union og Malaysia, som blev godkendt af Belgien og trådte i kraft efter den 1. januar 1987.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande trådte i medfør af forordningens artikel 12 i kraft den 1. januar 1987.

Forordningen forbyder alle arrangementer om lastfordeling i aftaler mellem medlemsstater og tredjelande. I henhold til forordningens artikel 5 er sådanne arrangementer kun tilladt i fremtidige aftaler i særlige tilfælde, hvor linjerederierne i Fællesskabet ellers ikke har faktisk mulighed for at besejle de pågældende tredjelande. Arrangementer i bestående aftaler skal i henhold til forordningens artikel 3 ophæves gradvis eller tilpasses i henhold til artikel 4.

Søfartsaftalen mellem Den Belgisk-Luxembourgsk Økonomiske Union og Malaysia, som blev undertegnet i Kuala Lumpur den 12. februar 1985, indeholder et arrangement om lastfordeling. Da aftalen blev godkendt af Belgien på Unionens vegne i overensstemmelse med artikel 31 i traktaten om oprettelse af Den Belgisk-Luxembourgsk Økonomiske Union og trådte i kraft den 17. august 1987, er den en fremtidig aftale som omhandlet i forordningens artikel 5 og er derfor uforenelig hermed.

(¹) EFT nr. L 378 af 31. 12. 1986, s. 1.

Sag anlagt den 12. maj 1997 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-179/97)

(97/C 199/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. maj 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved Rosario Silva de Lapuerta og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af artikel 4a, stk. 6, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2868/88 af 16. september 1988 om nærmere regler for gennemførelsen af den ordning for fælles international inspektion, som er vedtaget af Organisationen for Fiskeriet i Det Nordvestlige Atlanterhav, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 494/97 af 18. marts 1997 (¹).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af bilag I, punkt II.9, litra e), nr. iv), i fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Canada i tilknytning til NAFO-konventionen:

Ifølge aftalen er det en betingelse for, at en NAFO-inspektør kan være til stede under en inspektion i havnen, at der indhentes godkendelse fra den kontraherende part, hvis flag fartøjet bærer. Der er imidlertid en klar modstrid mellem indholdet af den anfægtede forordning, som ikke kræver godkendelse fra flagmedlemsstaten, og indholdet af aftalen, som udgør grundlaget for forordningen. En intern EF-forskrift må ikke være i strid med bestemmelser i en international aftale og de internationale aftaler, som Fællesskabet har indgået, har forrang for bestemmelser i den afledte fællesskabsret, hvilket indebærer en forpligtelse til at fortolke de sidstnævnte bestemmelser i overensstemmelse med aftalerne.

Tilsidesættelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1956/88 (²), som ændret ved forordning (EF) nr. 3067/95 (³):

Den anfægtede forordningsbestemmelse er endvidere i modstrid med punkt 10, nr. iv), i bilaget til nævnte forordning, hvorefter »... en NAFO-inspektør fra en anden kontraherende part, hvis fartøjets kontraherende part er indforstået hermed, (har) mulighed for at gå om bord i fartøjet under sejladserne til havnen, forblive om bord på fartøjet under sejladserne til havnen og være tilstede under inspektionen af fartøjet i havnen«. Den i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 1956/88 indeholdte bemyndigelse for Kommissionen til at vedtage nærmere gennemførelsesregler i overensstemmelse med forvaltningskomitéproceduren hjemler under ingen omstændigheder mulighed for godkendelse af bestemmelser, som strider mod den forordning, som Kommissionen skal gennemføre.

(¹) EFT nr. L 77 af 19. 3. 1997, s. 5.

(²) EFT nr. L 175 af 6. 7. 1988, s. 1.

(³) EFT nr. L 329 af 30. 12. 1995, s. 1.

Sag anlagt den 12. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-183/97)

(97/C 199/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. maj 1997 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco de Sousa Fialho, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 21, stk. 1, i Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer (¹), idet den har undladt at vedtage samtlige de nødvendige love og administrative bestemmelser for fuldt ud og korrekt at efterkomme direktivet, særligt for så vidt angår de forpligtelser, der følger af direktivets artikel 8, 9, 10, 11 og 15.
- Subsidiært fastslås det, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til samme bestemmelser, idet den ikke omgående underrettede Kommissionen om de truffede foranstaltninger.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den præceptive karakter af EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, indebærer en pligt for medlemsstaterne til at vedtage de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre de direktiver, der er rettet til dem, i deres nationale retsorden, inden udløbet af den herfor fastsatte frist og til omgående at underrette Kommissionen herom. Denne frist, der er fastsat i direktivets artikel 21, er udløbet, uden at Den Portugisiske Republik har vedtaget de nødvendige bestemmelser.

(¹) EFT nr. L 20 af 26. 1. 1980, s. 43.

Slettelse af sag C-282/94 (¹)

(97/C 199/35)

Ved kendelse af 17. april 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-282/94, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

(¹) EFT nr. C 351 af 10. 12. 1994.

Sag anlagt den 16. maj 1997 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-190/97)

(97/C 199/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. maj 1997 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Götz zur Hausen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 67/548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (¹), idet det ikke har udstedt eller ikke har givet meddelelse om de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Kommissionens direktiv 93/72/EØF (²) af 1. september 1993 og Kommissionens direktiv 93/101/EØF (³) om henholdsvis nittende og tyvende tilpasning til den tekniske udvikling af direktiv 67/548/EØF.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter i sag C-186/97. De fastsatte frister udløb henholdsvis den 1. juli 1994 og den 1. januar 1995.

(¹) EFT 1967, s. 211.

(²) EFT nr. L 258 af 16. 10. 1993, s. 29.

(³) EFT nr. L 13 af 15. 1. 1994, s. 1.

Slettelse af sag C-174/95 (¹)

(97/C 199/36)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-174/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Siro Mattei, skal slettes af registret.

(¹) EFT nr. C 208 af 12. 8. 1995.

Slettelse af sag C-175/95 (¹)

(97/C 199/37)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-175/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Bruno Belli, skal slettes af registret.

(¹) EFT nr. C 208 af 12. 8. 1995.

Slettelse af sag C-176/95 (¹)

(97/C 199/38)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-176/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Armando Scrocca, skal slettes af registret.

(¹) EFT nr. C 208 af 12. 8. 1995.

Slettelse af sag C-187/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/39)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-187/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Angelo Deodati og Aldo Luchini, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 208 af 12. 8. 1995.

Slettelse af sag C-363/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/43)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-363/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Giuseppe Tancredi, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 16 af 20. 1. 1996.

Slettelse af sag C-331/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/40)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-331/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Giuseppe Piccolo, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 333 af 9. 12. 1995.

Slettelse af sag C-377/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/44)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-377/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Tersilio Onorati, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1996.

Slettelse af sag C-332/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/41)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-332/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Mario Corbo m.fl., skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 333 af 9. 12. 1995.

Slettelse af sag C-378/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/45)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-378/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Palma Mariulli, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1996.

Slettelse af sag C-342/95 ⁽¹⁾

(97/C 199/42)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-342/95 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Miranda Viola, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 333 af 9. 12. 1995.

Slettelse af sag C-1/96 SA ⁽¹⁾

(97/C 199/46)

Ved kendelse af 24. april 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-1/96 SA, Must Interim SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 269 af 14. 9. 1996.

Slettelse af sag C-6/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/47)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-6/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Sandro Gallotti, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 64 af 2. 3. 1996.

Slettelse af sag C-34/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/51)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-34/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Maria Paolantoni, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 95 af 30. 3. 1996.

Slettelse af sag C-7/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/48)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-7/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Francesco Palermo, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 64 af 2. 3. 1996.

Slettelse af de forenede sager C-165/96, C-166/96, C-167/96, C-168/96 og C-169/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/52)

Ved kendelse af 13. marts 1997 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at de forenede sager C-165/96, C-166/96, C-167/96, C-168/96 og C-169/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 210 af 20. 7. 1996.

Slettelse af sag C-24/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/49)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-24/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Vittorio Iannilli, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 77 af 16. 3. 1996.

Slettelse af sag C-189/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/53)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-189/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Rosalinda Marchionne, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 210 af 20. 7. 1996.

Slettelse af sag C-25/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/50)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-25/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Francesco Cannizzaro, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 77 af 16. 3. 1996.

Slettelse af sag C-190/96 ⁽¹⁾

(97/C 199/54)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-190/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), straffesag mod Amerigo Alari, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 210 af 20. 7. 1996.

Slettelse af sag C-202/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/55)

Ved kendelse af 13. marts 1997 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-202/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif de Paris), Société des Laboratoires Valda mod Fonds d'intervention et de régularisation du marché du sucre (FIRS), skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 233 af 10. 8. 1996.

Slettelse af sag C-273/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/58)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-273/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), strafesag mod Bartolomeo Terranova, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 294 af 5. 10. 1996.

Slettelse af sag C-271/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/56)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-271/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), strafesag mod Antonio Nardi, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 294 af 5. 10. 1996.

Slettelse af sag C-295/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/59)

Ved kendelse af 17. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-295/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 318 af 26. 10. 1996.

Slettelse af sag C-272/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/57)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-272/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), strafesag mod Alfredo Cipriani, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 294 af 5. 10. 1996.

Slettelse af sag C-296/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/60)

Ved kendelse af 7. marts 1997 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-296/96 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli), strafesag mod Giancarlo Pezzola, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 318 af 26. 10. 1996.

RETTE I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 6. maj 1997

i sag T-169/95, Agustin Quijano mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Tjenestemand — sygeorlov — lægeerklæring — lægeligt kontrolbesøg — konklusioner, der imødegår lægeerklæringen)*

(97/C 199/61)

(Processprog: fransk)

I sag T-169/95, Agustin Quijano, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokaterne Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure og Ariane Tornel, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Ana Maria Alves Vieira og Alberto Dal Ferro), hvori der er nedlagt påstand om annullation af en afgørelse af 21. september 1994, hvorved Kommissionen erklærede sagsøgerens fravær mellem den 8. og den 23. august 1994 for ulovligt og fradrog ti dage i hans årlige ferie, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne A. Kalogeropoulos og R. M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 6. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Afgørelsen af 21. september 1994, hvorved Kommissionen erklærede sagsøgerens fravær mellem den 8. og den 23. august 1994 for ulovligt og fradrog ti dage i hans årlige ferie, annulleres.*
- 2) *Kommissionen betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 299 af 11. 11. 1995.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 6. maj 1997

i sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Konkurrence — erstatningssøgsmål — afvisning)*

(97/C 199/62)

(Processprog: fransk)

I sag T-195/95, Guérin automobiles, Alençon (Frankrig), ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrat Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først Francisco Enrique González Díaz og Guy Charrier, derefter Giulano Ma-

renco og Guy Charrier), angående en påstand om erstatning på grund af påstået passivitet fra Kommissionens side, for så vidt som Kommissionens undladelse af at træffe en afgørelse vedrørende en af sagsøgeren indgivet klage har påført selskabet et tab, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne C. P. Briët og A. Kalogeropoulos; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 6. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Erstatningspåstanden afvises.*
- 2) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af passivitetspåstanden.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 333 af 9. 12. 1995.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 14. maj 1997

i de forenede sager T-70/92 og T-71/92, Florimex BV og Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijprodukten mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Konkurrence — meddelelse om beslutning om afvisning af en klage i klagerens advokats postboks — beregning af søgsmålsfristen — forenelighed med artikel 2 i forordning nr. 26 af et gebyr opkrævet hos eksterne leverandører på blomsterprodukter leveret til grossister, der er etableret på det område, hvor en kooperativ forening afholder auktioner — begrundelse)*

(97/C 199/63)

(Processprog: nederlandsk)

I de forenede sager T-70/92 og T-71/92, Florimex BV og Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijprodukten, Aalsmeer (Nederlandene), først ved advokat D. J. Gijlstra, Amsterdam, siden ved advokat J. A. M. P. Keijser, Nijmegen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Stanbrook og Hooper, advokatfirmaet A. Krons-hagen, 12, boulevard de la Foire, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: B. J. Drijber), støttet af Coöperatieve Vereniging De Verenigde Bloemenveilingen Aalsmeer (VBA) BA, Aalsmeer, ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad, G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. May, 31, Grand-Rue, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning (IV/32.751 Florimex/Aalsmeer II og IV/32.990 VGB/Aalsmeer), som meddelt sagsøgerne ved skrivelse SG(92)D/8782 af 2. juli 1992, om

at afvise de begæringer, de havde fremsat i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C. W. Bellamy og A. Kalogeropoulos; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 14. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionens beslutning, som meddelt sagsøgerne ved skrivelse SG(92)D/8782 af 2. juli 1992, annulleres.*
- 2) *Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgernes omkostninger.*
- 3) *Intervenienten bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgernes omkostninger i forbindelse med interventionen.*

(¹) EFT nr. C 278 af 27. 10. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 14. maj 1997

i sag T-77/94, Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijprodukten mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Konkurrence — henlæggelse af en klage på grund af manglende svar fra klagerne inden for den fastsatte frist — forenelighed med EF-traktatens artikel 85, stk. 1, af et gebyr, der opkræves hos leverandører, som har indgået aftaler om levering af blomsterprodukter til virksomheder, der er etableret på det område, hvor en kooperativ forening afholder auktioner — forenelighed med EF-traktatens artikel 85, stk. 1, af en eksklusiv købsforpligtelse indgået af bestemte grossister, der sælger sådanne produkter til detailhandlere i et særligt forretningscenter på samme område — forskelsbehandling — påvirkning af handelen mellem medlemsstater — samlet vurdering af en helhed af regler — ingen mærkbar påvirkning)

(97/C 199/64)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-77/94, Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijprodukten, Florimex BV, Inkoop Service Aalsmeer BV og M. Verhaar BV, Aalsmeer (Nederlandene), ved advokat J. A. M. P. Keijser, Nijmegen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Stanbrook og Hooper, advokatfirmaet A. Kronshagen, 12, boulevard de la Foire, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld-mægtiget: B. J. Drijber), støttet af Coöperatieve Vereniging

De Verenigde Bloemenveilingen Aalsmeer (VBA) BA, Aalsmeer, ved advokat med møderet for Nederlandenes Høge Raad, G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. May, 31, Grand-Rue, angående en påstand om annullation af den beslutning, der hævdes at være indeholdt i Kommissionens skrivelse af 20. december 1993 vedrørende sagerne IV/32.751 — Florimex/Aalsmeer II, IV/32.990 — VGB/Aalsmeer, IV/33.190 — Inkoop Service og M. Verhaar BV/Aalsmeer, IV/32.835 — Cultra og IV/33.624 — Bloemenveilingen Aalsmeer III, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C. W. Bellamy og A. Kalogeropoulos; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 14. maj 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionens beslutning, som indeholdt i dens skrivelse af 20. december 1993, vedrørende sagerne IV/32.751 — Florimex/Aalsmeer II, IV/32.990 — VGB/Aalsmeer, IV/33.190 — Inkoop Service og M. Verhaar BV/Aalsmeer, IV/32.835 — Cultra og IV/33.624 — Bloemenveilingen Aalsmeer III, annulleres, for så vidt som Kommissionen herved afviser sagsøgernes klager, hvorefter intervenientens handelsaftaler I, II og III er i strid med traktatens artikel 85, stk. 1.*

2) *I øvrigt frifindes Kommissionen.*

3) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 103 af 11. 4. 1994.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 14. marts 1997

i sag T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen m. fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullations søgsmål — omtvistet beslutning tilbagekaldt under sagen — uforment at træffe afgørelse)

(97/C 199/65)

(Processprog: tysk)

I sag T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, Bonn — bestående af følgende medlemmer: Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG, Oberursel (Tyskland), Air Berlin, GmbH & Co. Luftverkehrs KG, Berlin Condor Flugdienst GmbH, Kelsterbach (Tyskland), Germania Fluggesellschaft mbH, Berlin, Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, Langenhagen (Tyskland), og LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG, Düsseldorf (Tyskland) — og Hapag Lloyd Fluggesellschaft

mbH, Langenhagen, på egne vegne, ved advokaterne Gerit Schohe og Philipp von Dietze, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Baden, 24, rue Marie Adelaïde, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Anders Jessen, Paul Nemitz og George M. Berrisch), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(95) 3319 endelig udg. af 29. november 1995 vedrørende en særlig afskrivningsmulighed for tyske luftfartsselskaber, har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke og M. Jaeger; justitssekretær: H. Jung, den 14. marts 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det er ufornuddent at træffe afgørelse i sagen.*
- 2) *Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 145 af 18. 5. 1996.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 21. marts 1997

i sag T-79/96 R, Camar Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Fælles markedsordning — bananer — begæring om foreløbige forholdsregler — begæring om udstedelse af importlicenser)

(97/C 199/66)

(Processprog: italiensk)

I sag T-79/96 R, Camar Srl, Firenze (Italien), ved advokaterne Wilma Viscardini Donà, Mariano Paolin og Simonetta Donà, Padova, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernst Arend, 8-10, rue Mathias Hardt, støttet af Den Italienske Republik (befuldmægtigede: Umberto Leanza og Pier Giorgio Ferri), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Eugenio de March), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: Frédéric Pascal og Catherine de Salins), angående en begæring i henhold til EF-traktatens artikel 186 om princippet, at Rettens præsident pålægger Kommissionen at udstede importlicenser for tredjelandsbananer eller ikke-traditionelle AVS-banuner til Camar for 1997 for en mængde svarende til forskellen mellem den mængde somaliske bananer, som selskabet vil være i stand til at indføre, og den mængde, som det har indført i 1988, 1989 og 1990, subsidiært, at der træffes enhver anden foranstaltning, som findes passende for at undgå, at Camar lider uoprettelige tab før den dom, der skal afsiges i hovedsagen, har Rettens præsident den 21. marts 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*

- 2) *Afgørelsen vedrørende sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 2. maj 1997

i sag T-90/96, Automobiles Peugeot SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Konkurrence — annullationssøgsmål — afvisningspåstand)

(97/C 199/67)

(Processprog: fransk)

I sag T-90/96, Automobiles Peugeot SA, Paris, ved advokat Xavier de Roux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 8, rue Zithe, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Francisco Enrique González Díaz og Guy Charrier, derefter kun Guy Charrier), angående en påstand om annullation af fire skrivelser af 3. april og 22. april 1996, hvorved Kommissionen angiveligt afviser sagsøgerens begæring om fortløbig behandling af visse oplysninger, sagsøgeren har fremsendt til Kommissionen i henhold til artikel 11 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne A. Kalogeropoulos og P. Lindh; justitssekretær: H. Jung, den 2. maj 1997 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 233 af 10. 8. 1996.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 26. marts 1997

i sag T-119/96, X mod Europa-Parlamentet (¹)

(Tjenestemand — annullationssøgsmål — forudgående administrativ klage — afvisningspåstand)

(97/C 199/68)

(Processprog: fransk)

I sag T-119/96, X, der er tjenestemand i Europa-Parlamentet, Bruxelles, ved advokaterne Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure og Ariane Tornel, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL,

30, rue de Cessange, mod Europa-Parlamentet (befuld-
mægtigede: Manfred Peter og Norbert Lorenz), angående
en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgø-
relse om at benævne sagsøgerens udeblivelser i perioden
marts til oktober 1995 som ubeføjede, har Retten (Tredje
Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, B. Vester-
dorf, og dommerne C. P. Briët og A. Potocki; justitssekre-
tær: H. Jung, den 26. marts 1997 afsagt kendelse, hvis
konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 269 af 14. 9. 1996.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS
den 2. maj 1997

i sag T-136/96, Automobiles Peugeot SA mod Kommissio-
nen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

*(Konkurrence — annullationssøgsmaal — afvisningspå-
stand)*

(97/C 199/69)

(Processprog: fransk)

I sag T-136/96, Automobiles Peugeot SA, Paris, ved advok-
kat Xavier de Roux, Paris, og med valgt adresse i Luxem-
bourg hos advokat Jacques Loesch, 8, rue Zithe, mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld-
mægtigede: Giuliano Marenco og Guy Charrier), angående
en påstand om annullation af en beslutning af 19. juli
1996, hvorved Kommissionen angiveligt afviser sagsøge-
rens begæring om fortrolig behandling af visse oplysninger,
sagsøgeren har fremsendt til Kommissionen i henhold til
artikel 11 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962,
første forordning om anvendelse af bestemmelserne i trak-
tatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), har Retten
(Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W.
Bellamy, og dommerne A. Kalogeropoulos og P. Lindh;
justitssekretær: H. Jung, den 2. maj 1997 afsagt kendelse,
hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 318 af 26. 10. 1996.

**Sag anlagt den 9. april 1997 af C. A. S. Succhi di Frutta
SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-106/97)

(97/C 199/70)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er
der den 9. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber af C. A. S. Succhi di Frutta
SpA ved advokaterne Alberto Miele, Padova, Antonio Tiz-
zano og Gian Michele Roberti, Napoli, og Carlo Scarpa,
Venedig, og med adressen Place du Grand Sablon 36, som
valgt adresse i Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionen beslutning af 22. juli
1996 (C(96) 1916) om levering af frugtsaft og marme-
lade til befolkningerne i Armenien og Aserbajdsjan.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmaalsgrunde og væsentligste argumenter:

Det sagsøgende selskab er det samme selskab, som i sag
T-191/96 (¹) har anfægtet ændringen ex post af en af de
væsentligste bestemmelser i den licitation, som vedrører le-
vering af frugtsaft og marmelade til befolkningerne i Ar-
menien og Aserbajdsjan. Det oplyses i denne forbindelse,
at mens den ændring, der blev anfægtet i sag T-191/96,
var muligheden for at udtage andre friske produkter end
dem, der var fastsat i licitationsbekendtgørelsen, navnlig
ferskner, vedrører denne sag en ændring, der blev vedtaget
ved den anfægtede beslutning, og hvorved denne substitu-
tionsmulighed udstrækkes til nektariner.

Søgsmaalsgrundene og de væsentligste argumenter er der
samme som i sag T-191/96.

(¹) EFT nr. C 94 af 22. 3. 1997, s. 5.

**Sag anlagt den 11. april 1997 af Molkerei Großbraunshain
GmbH og Bene Nahrungsmittel GmbH mod Kommissio-
nen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-109/97)

(97/C 199/71)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er
der den 11. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber af Großbraunshain GmbH,

Harta bei Altenburg/Thüringen (Forbundsrepublikken Tyskland), og Bene Nahrungsmittel, Lumpzig bei Altenburg/Thüringen (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat Dr. Michael Loschelder, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, advokatfirmaet Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 123/97 af 23. januar 1997 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92 annulleres, for så vidt som der for det i bilaget under punkt A nævnte produkt »Altenburger Ziegenkäse (BOB)« i Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse af 26. januar 1994, som suppleret af 7. august 1996, i forbindelse med varespecifikationen i punkt 5 c som det omfattede geografiske område også nævnes Landkreis Gera, Zeitz, Geithain, Grimma, Wurzen, Borna og Stadt Gera samt efter nye inddelinger og navneændringer i de berørte delstater Thüringen, Sachsen og Sachsen-Anhalt også Landkreis Greiz og Muldentalkreis, dele af Kreis Leipziger Land og Burgenlandkreis og Stadt Gera.

Subsidiært:

- Kommissionens forordning (EF) nr. 123/97 af 23. januar 1997 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92 annulleres, for så vidt som der i bilaget under punkt A nævnes produktet »Altenburger Ziegenkäse (BOB)«, idet beskrivelsen af det geografiske område fra Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse af 26. januar 1994, som suppleret den 7. august 1996, for så vidt angår Landkreis Altenburg og Schmölln samt Altenburger Land såvel som beskrivelsen af produktet i øvrigt opretholdes, indtil fortegnelsen ændres på grundlag af en anmodning fra Forbundsrepublikken Tyskland om ændring af varespecifikationen på grund af en ny afgrænsning af det geografiske område.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Großbraunshain GmbH er den eneste virksomhed i regionen Altenburger Land, som industrielt fremstiller »Altenburger Ziegenkäse«. Bene Nahrungsmittel GmbH har alle anparterne i Großbraunshain GmbH.

Sagsøgerne anfægter det forhold, at betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« er registreret i fortegnelsen over betegnelser, som i henhold til artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92 er beskyttede oprindelsesbetegnelser, med et for stort geografisk område på baggrund af Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse. Denne registrering medfører, at virksomheder, der ikke har hjemsted i Altenburger Land, også kan anvende den nævnte betegnelse for deres produkter, hvilket påfører sagsøgerne løbende og eksistenstruende tab. Som følge af valget af den forenklede procedure i henhold til artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, som både strider mod materiel ret og procedurereglerne, er der sket en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til kontradiktion. Desuden er sagsøgerne blevet udsat for en ulovlig forskelsbehandling, da der på baggrund af de foreliggende faktiske omstændigheder er tale om, at forskellige situationer uberettiget er blevet behandlet ens, ligesom der er sket en vildledning af forbrugerne i strid med artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i) i direktiv 79/112/EØF.

I øvrigt er det ifølge sagsøgerne uden betydning, om betegnelsen »Altenburger Ziegenkäse« er »hævdvunden« for de konkurrerende virksomheder, da betegnelsen ikke var registreret i henhold til det tidligere DDR's lov om varemærker. Forordning (EØF) nr. 2081/92 beskytter udelukkende geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, men ikke mærker eller artsbetegnelser.

Endelig gør sagsøgerne gældende, at vedtagelsen af forordning (EF) nr. 123/97 udgør magtfordrejning, idet Kommissionen ved blot at overtage Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse har accepteret de irrelevante hensyn, der ligger til grund herfor og gør det muligt for en virksomhed uden for det pågældende område at benytte betegnelsen. Afgørelsen er også retsstridig, fordi Kommissionen åbenbart ikke har gjort brug af sine skønsmæssige beføjelser i henhold til artikel 15 i forordning (EØF) nr. 2081/92.

Sag anlagt den 14. april 1997 af Kneissl Dachstein Sportartikel Aktiengesellschaft mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-110/97)

(97/C 199/72)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kneissl Dachstein Sportartikel Aktiengesellschaft, Molln (Østrig), ved advokat Georg Diwok, advokatfirmaet Kerres & Diwok, Stubenring 18, Wien, og med valgt adresse hos denne.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 30. juli 1996 (97/81/EF) erklæres ugyldig.
- Subsidiært annulleres Kommissionens beslutning af 30. juli 1996 (97/81/EF).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsøgerens advokatudgifter.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved den anfægtede beslutning ⁽¹⁾ er en støtte, som »Austria Tabakwerke« (AT) — der ejes 100 % af Republikken Østrig — har ydet til det østrigske selskab »Head Tyrolia Mares« (HTM) i form af kapitaltilførsler på 1 590 mio. øsch. (118 mio. ECU) blevet anset for at udgøre en statsstøtte i EF-traktatens artikel 92, stk. 1's forstand. Støtten er dog blevet betragtet som forenelig med fællesmarkedet i henhold til traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), under forudsætning af, at den østrigske regering opfylder en række betingelser.

Sagsøgeren, der er en af HTM's hårdeste konkurrenter, gør gældende, at støtten fører til en ubegrundet favorisering af HTM, at den virker konkurrencefordrejende, og at den derfor er uforenelig med fællesmarkedet som stridende mod EF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra c).

I første række gøres det gældende, at Kommissionen har handlet i strid med sine egne forskrifter (rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder) ⁽²⁾, idet:

- Kommissionen har undladt at tage hensyn til et aktionærttilskud, som må betragtes som en støtte, og andre betalinger, som fandt sted allerede i 1993, fra AT til HTM (disse beløb kunne også udgøre en eksisterende støtteforanstaltning i EF-traktatens artikel 93's forstand). Den samlede støtte blev herved af større omfang end rimeligt, og i øvrigt ville disse betalinger være i strid med såvel GATT-reglerne som den dagældende frihandelsaftale mellem Østrig og EØF.
- Kommissionen har accepteret, at en underskudsfræmsel blev benyttet i skattesammenhæng i 1994, selv om virksomheden havde modtaget støtte i 1993.
- Kommissionen har urigtigt antaget, at det ville føre til, at der opstod et snævert oligopol, hvis HTM gik konkurs.
- Kommissionen har ikke lagt tilstrækkelig vægt på en passende mindsteforrentning.

Hertil kommer, at selve rammebestemmelserne er i strid med EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), da en redningsstøtte efter EF-traktatens ordlyd ikke er forenelig med fællesmarkedet.

Sagsøgeren gør desuden gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning, da den ikke har stillet krav om en tilstrækkelig kapacitetsnedsækning, og det utilstrækkelige omstrukturingsprogram rent faktisk finansieres ved hjælp af støtten. En privat selskabsdeltager ville som sælger have krævet af køberen, at denne påtog sig en væsentlig større risiko og indskød klart større egne midler.

Sagsøgeren gør endelig gældende, at ingen af betingelserne i undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), er opfyldt. Støtten til HTM virker ikke til fremme af en erhvervsgren, men kommer kun én enkelt virksomhed til gode. På grund af, at HTM har produktionssteder i flere forskellige regioner, er det også udelukket at anse støtten for at være ydet til fremme af en bestemt region, og hermed er kravet om den nødvendige fællesskabsinteresse heller ikke opfyldt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 25 af 28. 1. 1997, s. 26 ff.

⁽²⁾ EFT nr. C 368 af 23. 12. 1994, s. 12 ff.

**Sag anlagt den 14. april 1997 af Monsanto Company mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-112/97)

(97/C 199/73)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Monsanto Company ved Clive Stanbrook, QC, Inner Temple, og Dr. Robert MacLean, Skotland, begge advokatfirmaet Stanbrook and Hooper, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 22, rue Marie-Adelaïde, Luxembourg

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 14. januar 1997 om en stillingtagen, jf. EF-traktatens artikel 175, vedrørende spørgsmålet om forelæggelse af sagsøgerens ansøgning for Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling og vedrørende opførelse af bovin somatotropin i bilag II til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren — et selskab, som er oprettet i henhold til lovgivningen i Delaware, USA — har udviklet et veterinærmedicinsk præparat kaldet Sometribove, der er klassificeret som rekombineret bovin somatotropin (BST). Forud for markedsføringen af præparatet skulle sagsøgeren have en markedsføringstilladelse af EF's Udvalg for Veterinærmedicinske Præparater. Inden der var opnået en sådan tilladelse, vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2377/90 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer (MRL) af veterinærmedicinske præparater i animalske levnedsmidler.

Efter vedtagelsen af denne forordning skulle sagsøgeren først opnå, at Sometribove blev opført på en af listerne i bilagene til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90, før der ville kunne gives en markedsføringstilladelse. Sagsøgeren indgav ansøgning om fastsættelse af en MRL i overensstemmelse med den ved forordningen indførte fremgangsmåde. Ved beslutning af 14. januar 1997 afviste Kommissionen sagsøgerens anmodning om, at selskabets ansøgning blev forelagt Udvalget for Tilpasning til den Tekniske Udvikling med den begrundelse, at der i medfør af Rådets beslutning 94/936/EF ikke kunne gives tilladelse til at markedsføre eller at indgive malkekøer BST, og at sagsøgeren derfor ikke havde nogen interesse i at få fastsat en MRL. Det midlertidige forbud i henhold til Rådets beslutning 94/936/EF var den væsentligste grund til Kommissionens beslutning.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionens beslutning bør annulleres af følgende grunde:

For det første handlede Kommissionen i strid med den fælles fremgangsmåde for fastsættelse af MRL, da den afviste sagsøgerens ansøgning om opførelse af Sometribove på en af listerne i bilagene til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90.

For det andet var Kommissionens beslutning uforenelig med principperne i det midlertidige forbud. Beslutningen forhindrer navnlig sagsøgeren i at foretage begrænsede praktiske forsøg vedrørende virkningerne af BST-præparater.

For det tredje gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen med sin beslutning tilsidesatte retssikkerhedsprincippet, hvilket igen indebar en tilsidesættelse af sagsøgerens berettigede forventning om, at betingelserne for fastsættelse af en MRL ville blive baseret på en videnskabelig bedømmelse af præparatet.

For det fjerde er beslutningen i strid med proportionalitetsprincippet. Det indgreb i sagsøgerens kommercielle virksomhed, der følger af Kommissionens beslutning, står ikke i rimeligt forhold til nogen fordel, som måtte kunne opnås

ved at afvise at godkende præparatet i henhold til et af de ovennævnte bilag.

For det femte har Kommissionen gjort sig skyldig i magtfordrejning, idet den baserede sin beslutning på irrelevante hensyn og politiske motiver.

Endelig er Kommissionens beslutning i strid med en række aftaler, som Det Europæiske Fællesskab har godkendt i henhold til slutakten for Uruguay-runden af multilaterale handelsforhandlinger. Kommissionens beslutning kan prøves på baggrund af disse aftaler, og en sådan prøvelse viser, at selve beslutningen er uforenelig med ordlyden af GATT 1994 og aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger.

Sag anlagt den 15. april 1997 af Pierre Tomarchio mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-113/97)

(97/C 199/74)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. april 1997 anlagt sag mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber af Pierre Tomarchio, Luxembourg, ved advokat Nicolas Lhoëst, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen af 21. juni 1996 om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om, at det blev overvejet, hvorvidt bestemmelsen i vedtægtens artikel 13, stk. 2, burde bringes i anvendelse.
- Om nødvendigt annullation af afgørelsen af 27. december 1996 om afvisning af sagsøgerens klage.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter i sag T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 74 af 8. 3. 1997, s. 27.

Sag anlagt den 16. april 1997 af Paul Keyaerts mod Europa-Kommissionen

(Sag T-114/97)

(97/C 199/75)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. april 1997 anlagt sag mod Europa-Kommissionen af Paul Keyaerts, Overijse (Belgien), ved advokat Nicolas Lhoëst, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens afgørelse af 17. juni 1996 om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om, at det blev overvejet, hvorvidt bestemmelsen i vedtægtens artikel 31, stk. 2, burde bringes i anvendelse.
- Om nødvendigt annullation af Kommissionens afgørelse af 27. december 1996 om udtrykkelig afvisning af sagsøgerens klage.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter i sag T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 74 af 8. 3. 1997, s. 27.

Sag anlagt den 16. april 1997 af Richie Ryan mod Revisionsretten

(Sag T-121/97)

(97/C 199/76)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. april 1997 anlagt sag mod Revisionsretten af Richie Ryan, Dublin (Irland), ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen om fastsættelse af sagsøgerens pension med virkning fra den 1. marts 1997, hvilken afgørelse sagsøgeren modtog meddelelse om første gang den 27. februar 1997, idet afgørelsen tilsidesætter den forpligtelse, som påhviler Rådet efter artikel 2 i dets forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 840/95, til, når det forhøjer grundlønningen for Revisionsrettens for-

mand og medlemmer, da samtidig at træffe beslutning om en passende forhøjelse af de løbende pensioner, herunder sagsøgerens pension, således som det er foreskrevet i artikel 18 i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2290/77.

- Revisionsretten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, som er forhenværende medlem af Revisionsretten, og som fratrådte i februar 1994, gør gældende, at han var berettiget til at få udbetalt sin første pensionsydelse den 1. marts 1997. Den 27. februar 1997 modtog han sedlen for beregningen af sin nettopension, hvori han konstaterede, at hans pension ikke, i overensstemmelse med hvad der er foreskrevet i artikel 2 i forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 840/95 af 10. april 1995 om ændring af forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2290/77, var forhøjet som følge af den forhøjelse af grundlønningen for Revisionsrettens formand og medlemmer, som var fastsat ved samme forordnings artikel 1. Det er denne individuelle afgørelse, som sagsøgeren anfægter under sagen.

Sagsøgeren anfører for det første, at artikel 2 i forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 840/95 er ulovlig. Denne bestemmelse fastsætter nemlig udtrykkeligt, at allerede erhvervede pensioner ikke skal forhøjes, selv om der ved samme forordnings artikel 1 er fortaget en forhøjelse af den månedlige grundløn og overgangsgodtgørelse for Revisionsrettens formand og medlemmer med de heri nævnte beløb. Ifølge sagsøgeren er denne bestemmelse uforenelig med artikel 18 i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2290/77, hvorefter Rådet, hvis det beslutter en forhøjelse af grundlønningen, samtidig træffer beslutning om en passende forhøjelse af de løbende pensioner. Sagsøgeren fremhæver endvidere, at bestemmelsen udgør en ændring af Rådets hidtidige og faste praksis, for hvilken der ikke er givet nogen som helst gyldig begrundelse.

Subsidiært anfører sagsøgeren, at forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 840/95 ikke finder anvendelse på ham, da artikel 2 vedrører pensioner, hvortil der er erhvervet ret, dvs. pensioner, som faktisk var fastsat på tidspunktet for forordningens ikrafttrædelse. Sagsøgerens pension var imidlertid ikke blevet fastsat — dvs. ikke udbetalt — inden forordningen trådte i kraft den 1. maj 1995, men blev først fastsat senere.

Desuden anfører sagsøgeren, at han som følge af artikel 18 i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2290/77, der var i kraft på det tidspunkt, da han tiltrådte som medlem af Revisionsretten, havde en berettiget forventning om, at Rådet, når det forhøjede grundlønningerne, samtidig ville træffe en beslutning, der sikrede ham en passende forhøjelse af hans pension. Følgelig har Rådet ved ikke at iagttage bestemmelsen i artikel 18 efter sagsøgerens opfattelse tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Endelig anfører sagsøgeren, at forbuddet mod forskelsbehandling er tilsidesat, da den ordning, som blev indført ved artikel 2 i forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 840/95,

medfører en uberettiget og uretfærdig forskelsbehandling af de formænd og medlemmer af Revisionsretten, som endnu ikke er pensioneret, og dem, som er, og tillige en forskelsbehandling af de pensionerede medlemmer indbyrdes afhængig af, hvilken dato der lægges til grund ved bestemmelsen af det tidspunkt, hvorfra der er erhvervet ret til en pension.

Sag anlagt den 18. april 1997 af Ferriera Lamifer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-122/97)

(97/C 199/77)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ferriera Lamifer SpA ved advokaterne Carmine Punzi og Filippo Satta, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation og omgørelse af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning 4288 af 18. december 1996, som blev meddelt sagsøgeren pr. post den 11. marts 1997 gennem Generaldirektoratet for Industriproduktion under Den Italienske Republiks Industriministerium, hvorved »Italiens påtænkte støtte til lukninger som led i strukturomlægningen af den private italienske jern- og stålsektor« til fordel for bl.a. Ferriera Lamifer blev erklæret uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), og hvorved tildeling af denne støtte blev underkendt.
- Annullation og omgørelse af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning 17924 af 12. december 1994, for så vidt angår den del, hvori det med henblik på konkretisering af de kriterier, som er fastlagt i artikel 4, stk. 2, andet led, i EKSF-Kommissionens beslutning nr. 3855 af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (den såkaldte støttekodeks), bestemmes, at der ved »løbende produktion« skal forstås produktion af jern- og stålprodukter »... i gennemsnitlig ét skifte om dagen, eller mindst otte timer om dagen i fem dage om ugen i hele 1993«.
- Annullation og omgørelse af alle andre hermed forbundne eller blot afledte retsakter, som er gået forud herfor.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I 1994 gav den italienske regering Kommissionen meddelelse om lov nr. 481 af 3. august 1994 og om dekret nr. 683 af 12. oktober 1994 fra ministeren for industri, handel og håndværk, der begge har til formål at fremme gennemførelsen af en plan for omstrukturering af den indenlandske stålsektor ved hjælp af støtte til lukning af produktionsenheder og omskoling af de ansatte til andre økonomiske sektorer end jern- og stålsektoren. Ved beslutning af 12. december 1994 godkendte Kommissionen de ovennævnte foranstaltninger.

Med den første anfægtede beslutning, der er vedtaget på grundlag af reglerne for støtte til jern- og stålindustrien ⁽¹⁾ og ovennævnte beslutning af 12. december 1994, erklærede Kommissionen den påtænkte støtte til bl.a. det sagsøgende selskab for uforenelig med fællesmarkedet, hvorved det blev lagt til grund, at støtte til lukning kun kan ydes virksomheder, der har en løbende jern- og stålproduktion jf. støttekodeksens artikel 4, stk. 2.

Sagsøgeren, et selskab, som besidder et varmvalsningsanlæg til fremstilling af rundt betonstål, anfører indledningsvist, at i henhold til den sidstnævnte bestemmelse kan støtten anses for forenelig med fællesmarkedet, såfremt virksomhederne bl.a. »løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil den dag, støtten blev anmeldt«. Sagsøgeren gør herved gældende, at det kriterium, som Kommissionen har udarbejdet i sin beslutning af 12. december 1994, er retsstridigt, for så vidt angår en kontrol af, hvorvidt der har været løbende produktion.

For det første er det ulogisk, at året 1993 lægges til grund som eneste referenceparameter, da dette år var det sidste, før der blev vedtaget nationale foranstaltninger til fremme af lukning af jern- og stålindustrien. Når henses til, at der i kodeksen ikke var fastsat noget begyndelsestidspunkt for referenceperioden, for så vidt angår den løbende produktion, forekommer den drastiske begrænsning af den tidsmæssige referenceparameter til bedømmelse af, hvorvidt der har været løbende produktion, at stå i skærende kontrast til kodeksens egne bestemmelser. For det andet må også oplysningen af SMP (størst mulige produktion i en virksomhed, der drives med produktionscyklus i alle døgnets 24 timer) til den beregningsparameter, som den faktisk udførte produktion i referenceperioden skal sammenholdes med, anses for arbitrær og ubegrundet. Det fremhæves herved, at støttekodeksen blot omtaler »løbende« produktion, hvorved der tydeligvis menes produktionsvirksomhed på linje med den pågældende virksomheds tidligere resultater og bestemt ikke med et tal, der er uegnet i den sammenhæng, såsom SMP.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at der ikke foreligger en tilstrækkelig begrundelse, idet der i den anfægtede beslutning ikke er taget hensyn til ansøgerens særlige situation. Konkret indebærer fastlæggelsen af en eneste beregningsparameter for både stålværker og valseværker en væsentlig

forskelsbehandling af sagsøgeren, hvis almindelige produktion er indrettet til ét arbejdsdskift pr. dag i modsætning til en gennemsnitlig produktion med tre daglige skift i et stålværk. Desuden har sagsøgerens mulighed for løbende produktion været berørt negativt af forskrifter fra de lokale myndigheder om forbud mod produktion om natten, hvilket er det mest økonomiske tidspunkt for så vidt angår udgifterne til strøm.

(¹) Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991, s. 57).

Sag anlagt den 18. april 1997 af Salomon SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-123/97)

(97/C 199/78)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Salomon SA, Pringy (Frankrig), ved advokaterne Loraine Donnedieu de Vabres og Jean-Pierre Jouyet, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-Rue.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning 97/81/EF annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Austria Tabakwerke AG (AT) er et offentligt holdingselskab, som ejes 100 % af Republikken Østrig. Head Tyrolia Mares (HTM) er et østrigsk holdingselskab for en gruppe virksomheder, der producerer og sælger sportsartikler, især til vintersport, tennis og dykning.

Sagsøgeren konkurrerer direkte med HTM på markederne for vintersportsartikler (ski, skibindinger og skistøvler) og sports- og vandresko.

Den 30. juli 1996 erklærede Kommissionen hele den støtte, der allerede var ydet eller stadig skulle ydes af AT

til HTM i form af kapitaltilførsler på 1,59 mia. øsch. (118 mio. ECU), for forenelig med fællesmarkedet.

Sagsøgeren anfægter den retlige vurdering på grundlag af EF-traktatens artikel 92 ff. og Kommissionens beslutning, for så vidt som Kommissionen herved godkendte udbetalingen af 1,273 mia. øsch. (95 mio. ECU), som Kommissionen allerede havde godkendt som redningsstøtte, og tillod en supplerende støtte på 317 mio. øsch. (23 mio. ECU). Sagsøgeren anfægter endvidere de forpligtelser og betingelser, der er fastsat i beslutningens artikel 2, for så vidt som de ikke står i forhold til den tilladte støtte og således strider mod de regler, Kommissionen selv har fastsat i »Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder« (¹).

Sagsøgeren gør til støtte for sin påstand gældende, at der foreligger

- et åbenbart urigtigt skøn, for så vidt som Kommissionen antog, at de almindelige betingelser for at tillade udbetalingen af støtten var opfyldt
- et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), for så vidt som den af den østrigske regering ydede støtte
- ikke inden for rimelig tid vil kunne genoprette HTM's levedygtighed
- ikke vil kunne forhindre urimelige konkurrenceforvridninger
- ikke står i rimeligt forhold til omkostningerne og fordelene ved omstrukturering
- et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c)
- for så vidt angår gennemførelsen af omstrukturingsplanen og overholdelsen af de fastsatte betingelser
- for så vidt som Kommissionen ikke vil kunne udøve sin kontrol
- en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190, idet Kommissionens beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet.

(¹) EFT nr. C 368 af 23. 12. 1994, s. 12.

Sag anlagt den 22. april 1997 af Coca-Cola Company mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-125/97)

(97/C 199/79)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Coca-Cola Company ved advokat Mario Siragusa, advokatfirmaet Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Elvinger & Hoss, 15, Côte d'Eich.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning 97/180/EF af 22. januar 1997 annulleres, for så vidt som det i beslutningen fastslås, 1) at levering af kulsyreholdige læskedrikke med colasmag i Storbritannien udgør et relevant marked, 2) at CCSB har en dominerende stilling på dette marked, og 3) at TCCC har kontrol over CCE, som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89.

Subsidiært:

- Kommissionens beslutning 97/180/EF af 22. januar 1997 annulleres i det hele, i det omfang dette er nødvendigt for at annullere de i foregående afsnit nævnte konstateringer og for at erklære CCE's erhvervelse af ABGB for godkendt i overensstemmelse med artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 4064/89.

I begge tilfælde:

- Det tilsagn, CCE gav Kommissionen den 17. februar 1997, og den konstatering, der var grundlaget for, at Kommissionen anmodede om og fik det pågældende tilsagn, nemlig at CCSB har en dominerende stilling på et relevant marked omfattende levering af kulsyreholdige læskedrikke med colasmag i Storbritannien, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale TCCC's sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagen drejer sig om Kommissionens beslutning 97/180/EF af 22. januar 1997 (herefter »beslutningen«), som blev truffet i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 (herefter »forordningen«), og hvorved Kommissionen god-

kendte opløsningen af et joint venture i overensstemmelse med forordningens artikel 8, stk. 2. Det pågældende joint venture — Amalgamated Beverages Great Britain (ABGB) — blev oprettet i 1986 af Cadbury Schweppes (CS) og The Coca-Cola Company (TCCC), som ejer forskellige mærker af læskedrikke, der sælges i Storbritannien og andre lande. I hele ABGB's levetid bestod selskabets virksomhed alene i aftapning, distribution, markedsføring og salg af dets ejeres (og andres) læskedrikke i Storbritannien. Denne virksomhed blev udført gennem ABGB's helejede datterselskab Coca-Cola & Schweppes Beverages (CCSB).

Proceduren blev indledt, da CS og TCCC orienterede Kommissionen om deres aftale om at opløse ABGB og sælge deres andele til Coca-Cola Enterprises (CCE), en selvstændig aftapningsvirksomhed, der ikke tidligere havde haft aktiviteter i Storbritannien. Efter at have opnået Kommissionens godkendelse gennemførte parterne transaktionen i februar 1997. TCCC anfægter ikke Kommissionens godkendelse af transaktionen. Selskabet anfægter derimod de omfattende ufordelagtige konstateringer i beslutningen vedrørende spørgsmålene om defineringen af produktmarkedet, dominans og TCCC's kontrol over CCE samt et tilsagn — tilsyneladende baseret på konstateringen vedrørende spørgsmålet om dominans — der begrænser CCSB's konkurrencemæssige adfærd. Disse konstateringer og tilsagnet vil få varige konsekvenser for såvel TCCC's som CCE's retsstilling og virksomhed, selv om de åbenbart ikke har haft nogen indflydelse på den i den sidste ende truffede beslutning om at godkende transaktionen.

Sagsøgeren påpeger, at Kommissionens konstatering af, at colaer udgør et særskilt relevant produktmarked, eller at TCCC eller en Coca-Cola aftapningsvirksomhed har en dominerende stilling, ville få betydelige retlige og forretningsmæssige følger for TCCC og dets europæiske aftapningsvirksomheder. De retlige krav til selskabets adfærd ville blive strengere, og beslutningen ville utvivlsomt blive fulgt af nationale konkurrencemyndigheder og domstole. Konstateringen vedrørende spørgsmålet om dominans indebærer navnlig nogle handelsmæssige restriktioner for CCSB's adfærd, som igen begrænser CCSB's frie adgang til at aftappe og distribuere TCCC's produkter. Desuden er der for TCCC en konkret og påviselig risiko for, at Kommissionens beslutning vedrørende disse spørgsmål vil blive tillagt res judicata-virkning af de nationale domstole og myndigheder, uden at TCCC har haft mulighed for at få den prøvet ved Fællesskabets retsinstanser.

Det kan i denne forbindelse ikke hævdes, at Kommissionens omfattende konstateringer vedrørende spørgsmålene om defineringen af markedet, dominans og kontrol alene skal forstås som obiter dicta. Det fremgår klart af beslutningen, at Kommissionen var meget omhyggelig med at underbygge sine konstateringer og præsentere dem som en stillingtagen til spørgsmål, der var afgørende for den konkurrenceretlige bedømmelse af transaktionen. Eftersom de pågældende konstateringer er indeholdt i en beslutning, der giver en ubetinget godkendelse, er der risiko for, at de vil danne præcedens uden de nødvendige retlige garantier, hvis de ikke prøves af Domstolen.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen så bort fra omfattende pålidelige beviser for substituerende produkter for forbrugerne, der normalt betragtes som yderst relevante for defineringen af markedet. Den var yderst selektiv med hensyn til andet bevismateriale vedrørende defineringen af markedet og spørgsmålet om dominans, og den tilføjede uprøvede eller subjektive synspunkter og beviser for faktorer af begrænset bevisværdi uforholdsmæssig stor betydning. Endvidere støttede Kommissionen sig til en irrelevant bestemmelse ved undersøgelsen af TCCC's forhold til CCE, nemlig artikel 3, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 4064/89 (EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 1), og den ignorerede ligefrem en ubestridt erklæring fra en anerkendt ekspert i de i henhold til amerikansk ret gældende regler om selskabsledelse.

Sagsøgeren gør herved gældende, at TCCC hverken ejer eller har brugsretten over nogen af CCE's aktiver. Selskabet hverken ejer eller kontrollerer aktiemajoriteten i CCE, det har ikke nogen præferenceaktier, der giver den et flertal af stemmerettighederne i CCE, det har ingen vetoret, ingen ret til at udpege medlemmer af CCE's bestyrelse, og det har ingen aftaler med andre aktionærer med henblik på at opnå et flertal af stemmerne eller ret til at udpege bestyrelsesmedlemmer.

Sag anlagt den 22. april 1997 af Sonasa, Sociedade Nacional de Segurança, Lda., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-126/97)

(97/C 199/80)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Sonasa, Sociedade Nacional de Segurança, Lda., Av. Infante D. Henrique, Lote 328-C, Cabo Ruivo, 1800 Lissabon, ved advokat Nuno Morais Sarmiento, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Gillen, 13, rue Aldringen, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning K(96)3451 af 16. december 1996 annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning om at nedsætte det beløb, der var tildelt til et uddannelsesprogram, sagsøgeren gennemførte i 1989.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af princippet om stabilitet, retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retsplejehensyn og forpligtelsen til at udvise omhu. Den anfægtede beslutning er utilstrækkeligt begrundet, er tilblevet under retsmisbrug, idet Kommissionen gør en indsigelse gældende, som den gennem sin adfærd må anses for at have givet afkald på (i strid med *venire contra factum proprium*-grundsætningen), i betragtning af den åbenbare tilsidesættelse af borgernes rettigheder — velerhvervede rettigheder, krav på retssikkerhed og berettiget forventning.

I den konkrete sag fandt DAFSE efter godkendelsen af uddannelsesforanstaltningen, som sagsøgeren skulle arrangere, at betingelsen om, at antallet af praktiske uddannelses timer ikke kan overstige antallet af teoritimer, ikke var opfyldt af sagsøgeren. Dette skyldtes, at selv om sagsøgeren havde fremlagt et lige så stort antal timer til teoretisk uddannelse (200 timer) som til praktisk uddannelse (200 timer), tvivlede DAFSE på, at de såkaldte »teoretiske kurser« faktisk var teoretisk uddannelse. Endvidere var disse teoretiske kurser i forbindelse med den pågældende uddannelsesforanstaltning nøjagtig de samme som dem, der var afholdt under den uddannelsesforanstaltning, der var gennemført det foregående år (1988), som hverken DAFSE eller Kommissionen da havde draget i tvivl, selv om DAFSE's teknikere havde fået dem forelagt under inspektionsbesøg.

Sagsøgeren påpeger, at der gik to år fra indgivelse af anmodningen om udbetaling af det resterende saldobeløb, før sagsøgeren fik meddelelse fra DAFSE om, at der ville blive foretaget kontrol af den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af de foranstaltninger, der var gennemført inden for rammerne af tildelingen fra fonden for året 1989. Men det var først to år efter denne meddelelse og således fire år efter indgivelsen af anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, at sagsøgeren fik meddelelse om en revisionsberetning, hvori udgifter til de teoretiske kurser blandt andre, som ikke skal behandles her, blev anset for ikke at være støtteberettigede, og der derfor igen blev foretaget en reduktion af det samlede beløb for støtte fra fonden og Orçamento da Segurança Social (budgettet for social sikring) fra 27 841 049 esc. (afholdte udgifter i alt) til 15 591 329 esc.

Sagsøgeren befinder sig således nu, ca. syv år efter anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, og efter alle de forskud, DAFSE og Kommissionen har betalt, i en urimeligt ustabil situation, for så vidt som Kommissionen har givet anledning til begrundede forventninger om betaling af det saldobeløb, der nu nægtes udbetalt.

Sag anlagt den 22. april 1997 af Coca-Cola Enterprises Inc. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-127/97)

(97/C 199/81)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Coca-Cola Enterprises Inc. ved advokat Michael Reynolds, advokatfirmaet Allen & Overy, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Zeyen, Beghin & Feider, 4, rue de l'Avenir.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 22. januar 1997 annulleres, for så vidt som det i beslutningen fastslås, at
 - a) TCCC har kontrol over CCE, som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i EF-forordningen om fusioner
 - b) levering af kulsyreholdige læskedrikke med colasmag i Storbritannien udgør et særskilt marked
 - c) CCSB har en dominerende stilling på markedet for colaer i Storbritannien.
- Subsidiært: Beslutningerne om, at
 - a) TCCC har kontrol over CCE, som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i EF-forordningen om fusioner
 - b) levering af kulsyreholdige læskedrikke med colasmag i Storbritannien udgør et særskilt marked
 - c) CCSB har en dominerende stilling på markedet for colaer i Storbritannien

som er indeholdt i Kommissionens beslutning af 22. januar 1997, annulleres.

- Kommissionen tilpligtes af betale CCE's sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-125/97, Coca-Cola Company mod Kommissionen ⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ Se side 32 i denne Tidende.

Sag anlagt den 22. april 1997 af konkursboet Nuova Sidercamuna SpA under konkurs mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-130/97)

(97/C 199/82)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af konkursboet Nuova Sidercamuna SpA ved advokaterne Enrico Adriano Raffaeli, Milano, Ivo van Bael, Bruxelles, og Fabrizio Di Gianni, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Freddy Brausch, advokatkontoret Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 18. december 1996, K(96) 4288 endelig udg. ⁽¹⁾, om Italiens påtænkte støtte til lukninger som led i strukturomlægningen af den private italienske jern- og stålsektor, annulleres.
- I overensstemmelse med afgørelsen om sagens udfald pålægges det Kommissionen at betale sagens omkostninger.
- Der træffes de fornødne foranstaltninger for at beskytte sagsøgerens interesser, med lovhjemmel eller ud fra billighedshensyn.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den beslutning, der anfægtes i nærværende sag, er den samme som i sag T-122/97 (Ferriera Lamifer mod Kommissionen ⁽²⁾).

Som første anbringende til støtte for annullationspåstanden gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede beslutning er resultatet af en fejlagtig bedømmelse af de relevante regler og af et selvmodsigende ræsonnement fra Kommissionens side. Sagsøgeren har herved anført, at fællesskabsreglerne vedrørende omstrukturering af jern- og stålsektoren, herunder støttekodeksen ⁽³⁾, har til formål at begrænse overskudskapaciteten på markedet. Kommissionen tilsidesatte således støttekodeksens artikel 4, da den erklærede foranstaltningerne til fordel for sagsøgeren for uforenelige med fællesmarkedet, selv om de ville have medført den definitive indstilling af den pågældende produktion, og den handlede derved klart selvmodsigende. Sagsøgeren anfører dernæst, at Kommissionen har tilsidesat princippet om den effektive virkning, idet den har vurderet de italienske foranstaltningers forenelighed med fællesmarkedet på grundlag af et formelt kriterium, nemlig »løbende produktion«, og ikke ud fra hovedmålsætningen bag Fællesskabets jern- og stålpolitik, dvs. afvikling af produktionskapacitet.

Sagsøgeren anfører som andet anbringende til støtte for annullationspåstanden, at Kommissionen har udøvet magtfordrejning og et klart fejlskøn i forbindelse med sin bedømmelse af den betingelse, der er fastlagt i artikel 4, stk. 2, andet led, i beslutning nr. 3855/91/EKSF. Da denne fortolkning danner udgangspunkt for Kommissionens samlede bedømmelse, følger det heraf, at alle Kommissionens analyser af de konkrete argumenter, som sagsøgeren og de italienske myndigheder har fremført, er i strid med støttekodeksens bestemmelser.

Som det tredje anbringende til støtte for annullationspåstanden gør sagsøgeren gældende, at beslutningen indebærer, at fællesskabsretten tilsidesættes, herunder navnlig forbudet mod forskelsbehandling. Kommissionen har således behandlet situationer, der er sammenlignelige, forskelligt og behandlet situationer, der ikke er sammenlignelige, ensartet. Herudover har Kommissionen fastlagt mere restriktive kriterier for de italienske jern- og stålvirksomheder end dem, der finder anvendelse på virksomheder fra andre medlemsstater. Ved ikke at have anvendt sine beføjelser i medfør af EKSF-traktatens artikel 95 med henblik på godkendelse af lukningsforanstaltninger, har Kommissionen endvidere forskelsbehandlet sagsøgeren i forhold til selskaber, over for hvilke den har taget sådanne skridt.

Endelig anfører sagsøgeren, at Kommissionen med den anfægtede beslutning har indtaget en holdning, der klart strider mod den holdning, som er lagt til grund i beslutningen af 12. december 1994, hvori den bekræftede, at de støtteforanstaltninger, som Den Italienske Republik havde anmeldt, var forenelige med fællesmarkedet. I tillæg til at have handlet i strid med en retsakt, den selv tidligere har udstedt, har Kommissionen på denne måde tilsidesat retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

(¹) EFT nr. L 102 af 19. 4. 1997.

(²) Se side 30 i denne Tidende.

(³) Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991, s. 57).

**Sag anlagt den 24. april 1997 af Michael Collins mod
Den Europæiske Unions Regionsudvalg**

(Sag T-132/97)

(97/C 199/83)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. april 1997 anlagt sag mod Den Europæiske Unions Regionsudvalg af Michael Collins ved Vassilis Akritidis og Jonathan Branton og med valgt adresse i

Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den Europæiske Unions Regionsudvalgs afgørelse annulleres, for så vidt som det ikke har udbetalt sagsøgeren dagpenge i medfør af artikel 10, stk. 2, i bilag VII til vedtægten for hele hans prøvetid og for en måned efter prøvetidens udløb.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren dagpenge for hele hans prøvetid og for en måned efter prøvetidens udløb, tillige med morarenter på 8 % p.a. fra det tidspunkt, da ydelsen forfaldt, med fradrag af det beløb på 101 880 bfr., som sagsøgte udbetalte til sagsøgeren som dagpenge for de første 120 dage af sagsøgerens prøvetid.
- Den Europæiske Unions Regionsudvalg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har anført, at han efter at have bestået en intern udvælgelsesprøve i Regionsudvalget blev udnævnt til tjenestemand på prøve fra den 16. april 1996 og modtog dagpenge i henhold til artikel 10 i bilag VII til vedtægten. Udbetalingen af denne ydelse var begrænset til de første 120 dage af hans prøvetid.

Sagsøgeren gør gældende, at han som tjenestemand på prøve i henhold til artikel 10, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten har ret til dagpenge i hele prøvetiden og i en måned efter dennes udløb.

Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at artikel 10, stk. 2, i bilag VII skal fortolkes således, at enhver tjenestemand på prøve, uanset om han er berettiget til husstandstillæg, har ret til at få udbetalt dagpenge i hele prøvetiden og i en måned efter dennes udløb. Han gør gældende, at denne fortolkning er blevet bekræftet i de domme, hvori De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans har fastslået, at formålet med dagpenge for en tjenestemand på prøve er at yde den pågældende godtgørelse for de ulemper, der skyldes ansættelsesforholdets usikre karakter, som vedvarer igennem prøvetiden.

Ifølge sagsøgeren har Retten ved fortolkningen af formålet med dagpenge ikke angivet nogen som helst forbindelse mellem den ret, som en tjenestemand på prøve har til denne ydelse, og den samme tjenestemands ret til husstandstillæg. Han finder derfor, at Regionsudvalget i strid med hans rettigheder i henhold til tjenestemandsvedtægten har fortolket og anvendt artikel 10, stk. 2, i bilag VII restriktivt og urigtigt.

Sag anlagt den 25. april 1997 af Kesko Oy mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-134/97)

(97/C 199/84)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kesko Oy ved advokat Gerwin Van Gerven, Bruxelles, og Sarah Beeston of the Law Society of England and Wales og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 19. februar 1997 i sagen Kesko/Tuko (IV/M.784) annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den 20. november 1996 fastslog Kommissionen i henhold til fusionsforordningens ⁽¹⁾ artikel 8, stk. 3, at en fusion mellem sagsøgeren og det finske aktieselskab Tuko Oy er uforenelig med fællesmarkedet og EØS-aftalen. Kommissionen vedtog efterfølgende den 19. februar 1997 en beslutning vedrørende foranstaltninger til genoprettelse af en effektiv konkurrence i henhold til fusionsforordningens artikel 8, stk. 4.

Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 31. januar 1997 — registreret under nr. T-22/97 ⁽²⁾ — anlagde sagsøgeren sag i henhold til EF-traktatens artikel 173 med påstand om annullation af artikel 8, stk. 3-beslutningen. Sagsøgeren tilsigter med den foreliggende sag at opnå annullation af artikel 8, stk. 4-beslutningen.

Sagsøgeren har anført følgende:

- 1) Artikel 8, stk. 4-beslutningen bør annulleres, fordi den forudsætter, at artikel 8, stk. 3-beslutningen er gyldig. Såfremt artikel 8, stk. 3-beslutningen annulleres i overensstemmelse med sagsøgerens stævning af 31. januar 1997, bør artikel 8, stk. 4-beslutningen automatisk annulleres.
- 2) Den procedure, som blev fulgt ved vedtagelsen af artikel 8, stk. 4-beslutningen, fraveg Kommissionens tidligere praksis med hensyn til fusioner, fordi den ikke gjorde det muligt for sagsøgeren inden for en rimelig

frist at foreslå passende forholdsregler, der ville kunne genoprette en effektiv konkurrence. Kommissionen har derfor tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, proportionalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik. Kommissionen har desuden, idet den ikke har angivet grundene til denne ændrede praksis, tilsidesat EF-traktatens artikel 190.

- 3) Artikel 8, stk. 4-beslutningen kræver, at situationen forud for fusionen genoprettes, og herved går den videre, end hvad der er påkrævet for at nå målet med genoprettelse af en effektiv konkurrence. Kommissionen har ved på forhånd at udelukke løsninger, der ikke fuldt ud genopretter den tidligere status quo, overskredet sin kompetence i henhold til fusionsforordningens artikel 8, stk. 4, og har tilsidesat proportionalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 1).

⁽²⁾ EFT nr. C 131 af 26. 4. 1997, s. 17.

Sag anlagt den 29. april 1997 af Eugénio Branco, Lda., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-142/97)

(97/C 199/85)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Eugénio Branco, Lda., Rua Rodrigo da Fonseca 9, Lissabon, ved advokat Bolota Belchior, Vila Nova de Gaia, registreret hos Advokatrådet i Porto, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Faltz & Partnere ved advokat Jacques Schroeder, 6, rue Heine, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens beslutning, som blev meddelt sagsøgeren ved DAFSE's skrivelse af 24. februar 1997, der godkendte anmodningen om udbetaling af saldobeløbet i sagen om tilskud fra Den Europæiske Socialfond, for så vidt som de af sagsøgeren fremlagte udgifter fandtes ikke at være tilskudsberettigede, og sagsøgeren derved blev pålagt at tilbagebetale et beløb på 17 565 320 esc., nemlig 423 507 esc. i tilskud fra Den Europæiske Socialfond og 17 141 813 esc. i tilskud fra den portugisiske stat, idet tilskuddet fra Den Europæiske Socialfond nedsattes til 30 672 242 esc.

- Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren indgav den 31. juli 1987 ansøgning til Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender vedrørende Den Europæiske Socialfond, DAFSE) om finansiering gennem Den Europæiske Socialfond (ESF) af en uddannelsesforanstaltning, der skulle gennemføres i perioden mellem den 2. januar 1988 og den 31. december 1988. Uddannelsesprojektet blev godkendt ved en kommissionsbeslutning, som DAFSE meddelte sagsøgeren ved skrivelse af 25. maj 1988. Den 12. august 1988 modtog sagsøgeren et forskud på 50% af de bevilgede tilskud fra fonden og den portugisiske stat, henholdsvis 31 095 749 esc. og 25 441 977 esc. Sagsøgeren påbegyndte, gennemførte og afsluttende uddannelsesforanstaltningen inden for den fastsatte periode. Sagsøgeren indgav derefter ansøgning om udbetaling af saldobeløbet. Den 17. december 1993 blev sagsøgeren gennem DAFSE underrettet om Kommissionens beslutning i sagen, der godkendte anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, men fastslog, at visse af de af sagsøgeren fremlagte udgifter ikke var tilskudsberettigede, og nedsatte tilskuddet fra ESF. Sagsøgeren anlagde derefter sag T-85/94 ved Retten i Første Instans med påstand om annullation af Kommissionens beslutning. Retten gav sagsøgeren medhold og annullerede beslutningen ved dom af 12. januar 1995⁽¹⁾. I stedet for at opfylde dommen har Kommissionen vedtaget en beslutning, som svarer til den annullerede, idet den dog denne gang har begrundet beslutningen og har meddelt den til sagsøgeren, således at denne forud kan udtale sig om den.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at den anfægtede retsakt er ulovlig og bør annulleres, fordi den er behæftet med følgende mangler:

- Tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet:

Selv om Kommissionens beslutning ikke er forsynet med en bestemt frist, skal den dog efterkommes inden for en rimelig frist for at kunne anvendes. Såfremt Kommissionen havde anset det for nødvendigt, kunne den have vedtaget den retsakt, som den nu har vedtaget, i begyndelsen af 1995, da Retten havde afsagt dom den 12. januar 1995. Kommissionen har ved at vedtage den anfægtede beslutning efter forløbet af et langt tidsrum tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

- Tilsidesættelse af retsfor skrifter:

den anfægtede beslutning er udtryk for tilsidesættelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83⁽²⁾ og Rådets afgørelse 83/516/EØF⁽³⁾, eftersom sagsøgeren omhyggeligt har overholdt de love, forordninger, direktiver, kriterier, krav og betingelser, som var anført i Kommissi-

sionens oprindelige beslutning om godkendelse af den uddannelsesforanstaltning, der skulle finansieres af ESF. Desuden tilsidesætter den anfægtede beslutning sagsøgerens velerhvervede rettigheder. Endvidere foreligger der tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1996, s. 18.

⁽²⁾ EFT nr. L 289 af 22. 10. 1983, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 289 af 22. 10. 1983, s. 38.

Sag anlagt den 29. april 1997 af G.M. van den Berg mod Det Europæiske Fællesskab

(Sag T-143/97)

(97/C 199/86)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 1997 anlagt sag mod Det Europæiske Fællesskab af G.M. van den Berg, Dalfsen (Nederlandene), ved advokat E.H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastlås, at Fællesskabet er forpligtet at erstatte det tab, sagsøgeren har lidt og vil lide som følge af det forhold, at sagsøgeren siden udløbet den 23. februar 1985 af hans ikke-markedsføringsforpligtelse ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 har fået afslag på at få tildelt en repræsentativ referencemængde alene af den grund, at han ikke længere helt eller delvis disponerer over den bedrift, hvor han producerede mælk, før han påtog sig ikke-markedsføringsforpligtelsen.

- Fællesskabet tilpligtes for det af sagsøgeren lidt tab at betale denne et beløb på 606 315 hfl. med rente 8% p.a. fra datoen for denne stævnings indgivelse til betaling sker.

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har i 1986, efter udløbet af hans SLOM-forpligtelse, af egen drift købt en anden malkekvægsbedrift med henblik på dér at genoptage mælkeproduktionen. Efter de hollandske myndigheders endelig opfattelse har han ifølge artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1546/88⁽¹⁾ imidlertid ikke krav på en mælkekvote. Under henvisning til Domstolens praksis finder han imidlertid, at Fællesskabet er ansvarlig for det indtægtstab, han

har lidt, og som han vil lide af denne grund; såfremt han nemlig havde disponeret over en kvote på det tidspunkt, hvor han flyttede til en ny bedrift, havde han kunnet overføre denne til den nye bedrift.

(¹) Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT nr. L 139 af 4. 6. 1988, s. 12), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1033/89 af 20. april 1989 (EFT nr. L 110 af 21. 4. 1989, s. 27).

Sag anlagt den 29. april 1997 af C. de Keijzer mod Det Europæiske Fællesskab

(Sag T-144/97)

(97/C 199/87)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 1997 anlagt sag mod Det Europæiske Fællesskab af C. de Keijzer, Noordgouwe (Nederlandene), ved advokat E.H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 118 995 hfl. (dvs. det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af forordning (EØF) nr. 2187/93) forhøjet med det tab, som sagsøgeren har lidt på grund af skattemæssige ulemper, udhuling af pengenes værdi og udeblevne renteindtægter, med rente 8% p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.

— Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-532/93.

Sag anlagt den 29. april 1997 af J.P.W. Vrencken mod Det Europæiske Fællesskab

(Sag T-145/97)

(97/C 199/88)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 1997 anlagt sag mod Det Europæiske Fællesskab af J.P.W. Vrencken, Beek (Nederlandene), ved

advokat E.H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 120 559 hfl. (dvs. det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af forordning (EØF) nr. 2187/93) forhøjet med det tab, som sagsøgeren har lidt på grund af skattemæssige ulemper, udhuling af pengenes værdi og udeblevne renteindtægter, med rente 8% p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.

— Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-532/93.

Sag anlagt den 30. april 1997 af J.M.M. Bakkers mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-146/97)

(97/C 199/89)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. april 1997 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af J.M.M. Bakkers, Diessen (Nederlandene), ved advokat A.A.M. van Beek, Tilburg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Det Europæiske Økonomiske Fællesskab er ifaldet ansvar i forhold til sagsøgeren.

— Det fastslås, at Det Europæiske Økonomiske Fællesskab er ifaldet ansvar i forhold til sagsøgeren for det indtægtstab, han har lidt i forbindelse med anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 samt af Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 om ændring af forordning (EØF) nr. 857/84, idet de nævnte forordninger ikke indeholder eller har indeholdt hjemmel til at tildele en repræsentativ referencemængde til de SLOM-forpligtede, som i det af den pågældende medlemsstat valgte referencår ikke leverede mælk på grund af en forpligtelse, som omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977.

— Det fastslås, at sagsøgeren har lidt et indtægtstab, som består af forskellen mellem dels de indtægter, herunder omsætning og tilvækst hvad angår kvægbesætningen,

som han under normale omstændigheder ville have haft af de mælkemængder, han ville have leveret, såfremt han havde disponeret over den mælkereferencemængde, som han havde ret til i perioden 1. april 1984 (ikrafttrædelsesdatoen for forordning (EØF) nr. 857/84) og 31. marts 1994 (datoen for udløbet af tillægsafgiftsperioden 1993/94), og dels de indtægter, som han faktisk har haft i den pågældende periode.

— Det fastslås, at de erstatningsbeløb, sagsøgeren har krav på, forrentes fra datoen for dommens afsigelse med 8 % p.a., eller en efter Rettens skøn fastsat rentesats indtil betaling sker.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, som i 1982 forpagtede en bedrift med en ikke-markedsføringsforpligtelse, som udløb den 9. juni 1984, har endelig den 18. februar 1994 fået tildelt en mælkvote som følge af forordning (EØF) nr. 2055/93 ⁽¹⁾, som han først har kunnet anvende fra tillægsafgiftsperioden 1994/95.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2055/93 af 19. juli 1993 om tildeling af en specifik referencemængde til visse producenter af mælk eller mejeriprodukter (EFT nr. L 187 af 29. 7. 1993, s. 8).

Sag anlagt den 30. april 1997 af Champion Stationery Mfg Co. Ltd, Sun Kwung Metal Manufacturer Co. Ltd og US Ring Binder Corporation mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-147/97)

(97/C 199/90)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. april 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Champion Stationery Mfg Co. Ltd, Sun Kwung Metal Manufacturer Co. Ltd og US Ring Binder Corporation ved Richard Luff, advokatfirmaet Van Bael & Bellis, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Rådets forordning (EF) nr. 119/97 af 20. januar 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ringmekanismer med oprindelse i Malaysia og Folkerepublikken Kina (EFT nr. L 22 af 24. 1. 1997, s. 1) annulleres, for så vidt den angår sagsøgerne.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Champion Stationery Mfg Co. Ltd og Sun Kwung Metal Manufacturer Co. Ltd fremstiller ringmekanismer i Folkerepublikken Kina. Begge selskaber sælger ringmekanismer til et tilknyttet selskab i USA, US Ring Binder Corporation, som videresælger ringmekanismerne i Fællesskabet.

Den 20. januar 1997 udstedte Rådet den anfægtede forordning, der fastsatte den endelige antidumpingtold på importen fra Folkerepublikken Kina til 39,4 %, bortset fra import af produkter fremstillet af World Wide Stationery, for hvilke der blev fastsat en endelig antidumpingtold på 32,5 %.

Sagsøgerne gør gældende, at fællesskabsinstitutionerne undlod at give endelig meddelelse om de pågældende oplysninger, hvorved sagsøgerne ikke fik mulighed for at gøre deres opfattelse gældende på formålstjenlig måde. Indførelsen af en væsentligt højere told, uden at sagsøgerne forinden fik endelig meddelelse om de pågældende oplysninger og fik lejlighed til at fremkomme med bemærkninger, er ifølge De Europæiske Fællesskabers Domstols praksis udtryk for, at der er handlet i strid med sagsøgernes grundlæggende ret til at blive gjort bekendt med de faktiske omstændigheder og de overvejelser, på grundlag af hvilke den pågældende myndighed agter at gribe ind. Fællesskabsinstitutionerne har undladt i videst muligt omfang at give sagsøgerne de oplysninger, der var relevante for, at de kunne varetage deres interesser.

Af disse grunde bør den anfægtede forordning annulleres, idet fællesskabsinstitutionerne i strid med fællesskabsretten har tilsidesat grundlæggende formforskrifter med den følge, at forordningen er ugyldig.

Sag anlagt den 5. maj 1997 af David T. Keeling mod Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre)

(Sag T-148/97)

(97/C 199/91)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. maj 1997 anlagt sag mod Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre) af David T. Keeling ved professor A.A. Dashwood og Edward Lewis og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 22, rue Marie Adelaïde.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelse nr. ADM-97-3 af 21. februar 1997 fra Harmoniseringskontorets præsident vedrørende opbyg-

ningen af appelkamrene, som ændret den 27. februar 1997, og navnlig dennes artikel 2, annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er medlem af det første appelkammer ved Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre), anfægter den ovennævnte afgørelse, der blev truffet af kontorets præsident den 21. februar 1997.

Afgørelsen vedrører en række spørgsmål om opbygningen af appelkamrene, der blev oprettet ved artikel 130 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker.

Sagsøgeren påstår afgørelsen, og navnlig dens artikel 2, annulleret af følgende grunde:

For det første er afgørelsens artikel 2 i strid med forordningens artikel 122, stk. 1, og artikel 131, stk. 2. Den er således i strid med en retsregel vedrørende gennemførelse af traktaten, jf. EF-traktatens artikel 173, stk. 2.

For det andet er afgørelsen retsstridig, fordi præsidenten ikke hørte to tredjedele af medlemmerne af appelkamrene, der er udnævnt af Ministerrådet, og fordi de medlemmer, der blev hørt (dvs. formændene), ikke fik tilstrækkelig tid til at behandle spørgsmålet forsvarligt. Den manglende gennemførelse af passende høringer udgør en væsentlig formel mangel i EF-traktatens artikel 173, stk. 2's forstand.

For det tredje indeholder afgørelsen ikke en tilstrækkelig angivelse af de grunde, som artikel 2 hviler på.

For det fjerde har præsidenten ikke kompetence til at vedtage en afgørelse, hvorved der indføres et over- og underordningsforhold inden for appelkamrene (hvilket han gør med artikel 2, stk. 2, i afgørelsen), eller til hierarkisk at placere samtlige medlemmer af appelkamrene under vicepræsidenten for juridiske anliggender og præsidenten selv. Artikel 2 er følgelig ugyldig på grund af inkompetence i EF-traktatens artikel 173, stk. 2's forstand.

Slettelse af sag T-259/94 ⁽¹⁾
(97/C 199/92)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 30. april 1997 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første

Instans besluttet, at sag T-259/94, Michel Pouzol mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 254 af 10. 9. 1994.

Slettelse af sag T-300/94 ⁽¹⁾
(97/C 199/93)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 11. marts 1997 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-300/94, Henri Maurissen mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 316 af 12. 11. 1994.

Slettelse af sag T-115/95 ⁽¹⁾
(97/C 199/94)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 30. april 1997 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-115/95, Michel Pouzol mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 159 af 24. 6. 1995.

Slettelse af sag T-8/96 ⁽¹⁾
(97/C 199/95)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 28. april 1997 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-8/96, Antonia Carparelli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 77 af 16. 3. 1996.